

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, precum și pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

A. Titlul I „Dispoziții generale” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Definiții ale termenilor comuni

Art. 7. — (1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

2.1. Orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unele de muncă și altele asemenea;

c) beneficiarul de venit contribuie numai cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

d) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură;

e) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit;

f) orice alte elemente care reflectă natura dependentă a activității.

2.2. În cazul reconsiderării unei activități ca activitate dependentă, impozitul pe venit și contribuțiile sociale obligatorii, stabilite potrivit legii, vor fi recalulate și virate, fiind datorate solidar de către plătitorul și beneficiarul de venit. În acest caz se aplică regulile de determinare a impozitului pentru veniturile din salarii realizate în afara funcției de bază.

[...]

Norme metodologice:

1. O activitate poate fi reconsiderată, potrivit criteriilor prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal, ca activitate

dependentă, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia.

Activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal.

Codul fiscal:

Definiția sediului permanent

Art. 8. — (1) În înțelesul prezentului cod, sediu permanent este un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent.

(2) Un sediu permanent presupune un loc de conducere, sucursală, birou, fabrică, magazin, atelier, precum și o mină, un puț de țitei sau gaze, o carieră sau alte locuri de extracție a resurselor naturale, precum și locul în care continuă să se desfășoare o activitate cu activele și pasivele unei persoane juridice române care intră într-un proces de reorganizare prevăzut la art. 27¹.

(3) Un sediu permanent presupune un șantier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj sau activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni.

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (1)—(3), un sediu permanent nu presupune următoarele:

a) folosirea unei instalații numai în scopul depozitării sau al expunerii produselor ori bunurilor ce aparțin nerezidentului;

b) menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi depozitate sau expuse;

c) menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi procesate de către o altă persoană;

d) vânzarea de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident, care au fost expuse în cadrul unor expoziții sau târguri fără caracter permanent ori ocazionale, dacă produsele ori bunurile sunt vândute nu mai târziu de o lună după încheierea târgului sau a expoziției;

e) păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul achiziționării de produse sau bunuri ori culegerii de informații pentru un nerezident;

f) păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul desfășurării de activități cu caracter pregătitor sau auxiliar de către un nerezident;

g) păstrarea unui loc fix de activitate numai pentru o combinație a activităților prevăzute la lit. a)—f), cu condiția ca întreaga activitate desfășurată în locul fix să fie de natură preparatorie sau auxiliară.

(5) Prin derogare de la prevederile alin. (1) și (2), un nerezident este considerat a avea un sediu permanent în România, în ceea ce privește activitățile pe care o persoană, alta decât un agent cu statut independent, le întreprinde în numele nerezidentului, dacă persoana acționează în România în numele nerezidentului și dacă este îndeplinită una din următoarele condiții:

a) persoana este autorizată și exercită în România autoritatea de a încheia contracte în numele nerezidentului, cu excepția cazurilor în care activitățile respective sunt limitate la cele prevăzute la alin. (4) lit. a)—f);

b) persoana menține în România un stoc de produse sau bunuri din care livrează produse sau bunuri în numele nerezidentului.

(6) Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România dacă doar desfășoară activitate în România prin intermediul unui broker, agent, comisionar general sau al unui agent intermediar având un statut independent, în cazul în care această activitate este activitatea obișnuită a agentului, conform descrierii din documentele constitutive. Dacă activitățile unui astfel de agent sunt desfășurate integral sau aproape integral în numele nerezidentului, iar în relațiile comerciale și financiare dintre nerezident și agent există condiții diferite de acelea care ar exista între persoane independente, agentul nu se consideră ca fiind agent cu statut independent.

(7) Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România numai dacă acesta controlează sau este controlat de un rezident ori de o persoană ce desfășoară o activitate în România prin intermediul unui sediu permanent sau altfel.

(71) Persoanele juridice române beneficiare ale unor prestări de servicii de natura activităților de lucrări de construcții, montaj, supraveghere, consultanță, asistență tehnică și orice alte activități, executate de persoane juridice străine sau fizice nerezidente pe teritoriul României, au obligația să înregistreze contractele încheiate cu acești parteneri la organele fiscale competente, potrivit procedurii instituite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Contractele încheiate de persoane juridice române cu persoane juridice străine sau persoane fizice nerezidente pentru activități desfășurate în afara teritoriului României nu fac obiectul înregistrării potrivit prezentelor dispoziții. Pentru încadrarea ca sediu permanent a unui șantier de construcții sau a unui proiect de construcție, ansamblu ori montaj sau a activităților de supraveghere legate de acestea și a altor activități similare, se va avea în vedere data de începere a activității din contractele încheiate cu persoanele juridice române beneficiare sau orice alte informații ce probează începerea activității. Perioadele consumate pentru realizarea unor contracte conexe care sunt legate în mod direct cu primul contract ce a fost executat se adaugă la perioada care s-a consumat la realizarea contractului de bază.

(8) În înțelesul prezentului cod, sediul permanent al unei persoane fizice se consideră a fi baza fixă.

Norme metodologice:

2. Sintagma *loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea* acoperă orice fel de clădiri, echipamente sau instalații utilizate pentru desfășurarea activității nerezidentului, indiferent dacă acestea sunt ori nu utilizate exclusiv în acest scop. Un loc de activitate există și acolo unde nu sunt construite sau nu sunt

necesare clădiri pentru desfășurarea activității nerezidentului, ci dispune doar de un spațiu. Nu este important dacă clădirile, echipamentele sau instalațiile sunt deținute în proprietate, sunt închiriate ori se găsesc în alt fel la dispoziția nerezidentului. Un loc de activitate poate fi constituit de o tarabă în piață sau locul de activitate poate fi situat în clădirea unei alte societăți, atunci când un nerezident are în permanență la dispoziție anumite clădiri sau părți ale acestora, deținute în proprietate de altă societate.

3. Este suficient ca un nerezident să aibă la dispoziția sa un spațiu utilizat pentru activități economice pentru ca acesta să constituie un loc de activitate, nefiind necesar niciun drept legal de utilizare a respectivului spațiu.

4. Deși nu este necesar niciun drept legal oficial de utilizare a unui anumit spațiu pentru ca locul respectiv să constituie sediu permanent, simpla prezență a unui nerezident într-o anumită locație nu înseamnă că locația respectivă se găsește la dispoziția aceluși nerezident. Acest principiu este ilustrat de următoarele situații în care reprezentanții ai unui nerezident sunt prezenți în spațiile unei alte societăți:

a) Un vânzător care își vizitează cu regularitate un client principal pentru a primi comenzi și se întâlnește cu directorul de achiziții în biroul acestuia. În acest caz, clădirea clientului nu se află la dispoziția societății pentru care lucrează vânzătorul și nu constituie un loc fix de activitate prin care se desfășoară activitățile nerezidentului. Cu toate acestea, în funcție de situația existentă, se poate aplica art. 8 alin. (5) din Codul fiscal pentru a considera că există un sediu permanent.

b) Un angajat al unei societăți căruiua i se permite, pe o perioadă lungă de timp, să utilizeze un birou în sediul unei alte societăți pentru a asigura respectarea de către societatea din urmă a obligațiilor asumate prin contractul încheiat cu prima societate. În acest caz, angajatul desfășoară activități legate de obiectul primei societăți, iar biroul ce se găsește la dispoziția sa în sediul celeilalte societăți va constitui un sediu permanent al angajatorului său, dacă biroul este pus la dispoziția sa pe o perioadă de timp suficient de lungă pentru a constitui un «loc de activitate» și dacă activitățile efectuate acolo depășesc activitățile precizate în art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

c) O societate de transport rutier care folosește zilnic o perioadă scurtă de timp o platformă de livrare din depozitul clientului său, pentru a livra mărfuri achiziționate de acel client. În acest caz, prezența societății de transport rutier la platforma de livrare este de scurtă durată și societatea nu poate considera că acel loc se află la dispoziția sa și constituie un sediu permanent al societății.

d) Un zugrav care, timp de 2 ani, petrece 3 zile pe săptămână într-o clădire mare de birouri ce aparține principalului lui client. În acest caz, prezența zugravului în acea clădire de birouri în care își desfășoară activitatea, respectiv zugrăvește, constituie un sediu permanent al zugravului.

5. Cuvintele «prin care» trebuie să se aplice în toate situațiile în care activitățile economice sunt desfășurate într-o anumită locație ce este la dispoziția societății în acest scop. Astfel, se va considera că o societate angajată pentru pavarea unui drum își desfășoară activitatea «prin» locația în care are loc activitatea.

6. Locul de activitate trebuie să fie «fix», astfel încât să existe o legătură între locul de activitate și un anumit punct geografic. Nu este importantă perioada de timp în care o societate a unui stat contractant operează în celălalt stat contractant dacă nu face acest lucru într-un loc distinct, dar nu înseamnă că echipamentul ce constituie locul de activitate trebuie să fie efectiv fixat pe sol. Este suficient ca echipamentul să rămână într-un anumit loc. Atunci când activitățile economice ale unei societăți sunt deplasate între locații învecinate, pot exista dificultăți în a stabili dacă există un singur «loc de activitate». Dacă există mai multe locuri de activitate și dacă celelalte

condiții ale sediului permanent sunt îndeplinite, la fiecare dintre aceste locuri, societatea va avea mai multe sedii permanente. Se consideră că există un singur loc de activitate atunci când o anumită locație, în interiorul căreia sunt deplasate activitățile, poate fi identificată ca formând un tot unitar din punct de vedere comercial și geografic, în ceea ce privește activitatea respectivă. Acest principiu poate fi ilustrat prin exemple:

a) O mină constituie un singur loc de activitate, chiar dacă activitățile pot fi deplasate dintr-o locație în alta în interiorul acelei mine, deoarece mina respectivă constituie o singură unitate geografică și comercială din punct de vedere al activității miniere. Un «hotel de birouri» în care o firmă de consultanță închiriază în mod regulat diferite birouri este considerat ca fiind un singur loc de activitate pentru acea firmă, deoarece, în acest caz, clădirea constituie un tot unitar din punct de vedere geografic, iar hotelul este unicul loc de activitate al acelei firme de consultanță. O stradă pietonală, o piață deschisă sau un târg în care își fixează standul un comerciant reprezintă unicul loc de activitate al respectivului comerciant.

b) Faptul că activitățile pot fi desfășurate într-o zonă geografică limitată nu are ca rezultat considerarea acelei zone geografice ca fiind loc unic de activitate. Astfel, atunci când un zugrav lucrează succesiv în cadrul unei serii de contracte fără legătură între ele pentru mai mulți clienți diferiți, într-o clădire mare de birouri, fără să existe contract pentru un proiect complex de zugrăvire a clădirii, clădirea nu este considerată ca unic loc de activitate. Dacă însă un zugrav efectuează, în cadrul unui singur contract, lucrări în toată clădirea pentru un singur client, acest contract reprezintă un singur proiect și clădirea în ansamblul său este un singur loc de activitate pentru lucrările de zugrăvit, deoarece constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și geografic.

c) O zonă în care activitățile sunt desfășurate ca parte a unui singur proiect ce constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și care nu întrunește aceleași condiții din punct de vedere geografic nu constituie un loc unic de activitate. Astfel, atunci când un consultant lucrează în diferite sucursale din locații diferite în cadrul unui singur proiect de instruire profesională a angajaților unei bănci, fiecare sucursală este considerată separat. Dacă însă respectivul consultant se deplasează dintr-un birou în altul în cadrul aceleiași sucursale, se va considera că el rămâne în același loc de activitate. Locația unică a sucursalei se încadrează în condiția de tot unitar din punct de vedere geografic, situație care lipsește în cazul în care consultantul se deplasează între sucursale aflate în locații diferite.

7. Deoarece locul de activitate trebuie să fie fix, se consideră sediu permanent dacă acel loc de activitate are un anumit grad de permanență. Se consideră astfel că există un sediu permanent atunci când locul de activitate a fost menținut pe o perioadă mai lungă de 6 luni. Astfel, în cazul activităților a căror natură este repetitivă, fiecare perioadă în care este utilizat locul de activitate trebuie analizată în combinație cu numărul de ocazii în care s-a utilizat respectivul loc, care se pot întinde pe un număr de ani.

Un loc de activitate poate totuși să constituie un sediu permanent chiar dacă există doar pentru o perioadă scurtă de timp. Astfel:

a) Întreruperile temporare de activitate nu determină încetarea existenței sediului permanent. Când un anumit loc de activitate este utilizat numai în intervale scurte de timp, dar aceste utilizări au loc cu regularitate pe perioade lungi, locul de activitate nu trebuie considerat ca fiind de natură strict temporară.

b) De asemenea, în situațiile în care un loc de activitate este utilizat pe perioade foarte scurte de timp de un număr de societăți similare conduse de aceeași persoană sau de

persoane asociate. În această situație se evită considerarea locului de activitate ca fiind utilizat altfel decât în scopuri temporare de fiecare dintre societăți.

c) Atunci când un loc de activitate care a fost la început conceput pentru a fi utilizat pe o perioadă de timp scurtă, încât nu constituia sediu permanent, dar este în realitate menținut mai mult, devine un loc fix de activitate și se transformă retroactiv în sediu permanent. Un loc de activitate poate de asemenea constitui un sediu permanent de la înființarea sa chiar dacă a existat, în practică, doar pe o perioadă scurtă de timp, dacă acesta a fost prematur lichidat datorită unor situații deosebite, cum ar fi eșecul investiției.

8. Pentru ca un loc de activitate să constituie sediu permanent, societatea ce îl utilizează trebuie să își desfășoare integral sau parțial activitățile prin acel loc de activitate. Activitatea nu trebuie să fie permanentă în sensul că nu există întreruperi ale operațiunilor, ci operațiunile trebuie desfășurate cu regularitate.

9. Atunci când activele corporale, precum utilajele, echipamentele industriale, comerciale sau științifice, clădirile, ori activele necorporale, precum brevetele, procedurile și alte proprietăți similare, sunt închiriate sau acordate în leasing unor terți printr-un loc fix de activitate menținut de o societate a unui stat contractant în celălalt stat, această activitate va conferi, în general, locului de activitate caracterul de sediu permanent. Același lucru este valabil și atunci când printr-un loc fix de activitate este furnizat capital. Dacă o societate a unui stat închiriază sau acordă în leasing utilaje, echipamente, clădiri sau proprietăți necorporale unei societăți a celui alt stat fără ca pentru această închiriere să mențină un loc fix de activitate în celălalt stat, atunci utilajele, echipamentele, clădirea sau proprietățile necorporale închiriate nu constituie un sediu permanent al locatorului, cu condiția ca obiectul contractului să fie limitat la simpla închiriere a utilajelor sau echipamentelor. Acesta este și cazul când locatorul furnizează personal, ulterior instalării, pentru a opera echipamentul, cu condiția ca responsabilitatea acestuia să fie limitată la operarea și întreținerea echipamentului sub conducerea, responsabilitatea și controlul locatarului. Dacă personalul are responsabilități mai largi, cum ar fi participarea la deciziile privind lucrările în care va fi utilizat echipamentul, sau dacă operează, asigură servicii, inspectează și întreține echipamentul sub responsabilitatea și controlul locatorului, atunci activitatea locatorului poate depăși simpla închiriere a echipamentului și poate constitui o activitate antreprenorială. În acest caz se consideră că există un sediu permanent dacă este îndeplinit criteriul permanenței.

10. Activitatea unei societăți este desfășurată în principal de către antreprenor sau de către personal aflat într-o relație de angajare retribuită cu societatea. Acest personal include angajați și alte persoane care primesc instrucțiuni de la societate ca agenți dependenți. Prerogativele acestui personal în relațiile sale cu terții sunt irelevante. Nu are nicio importanță dacă agentul dependent este autorizat sau nu să încheie contracte, dacă lucrează la locul fix de activitate. Un sediu permanent este considerat și dacă activitatea societății este desfășurată în principal cu ajutorul echipamentului automatizat, activitățile personalului fiind limitate la montarea, operarea, controlarea și întreținerea acestui echipament. Deci, mașinile cu câștiguri, automatele cu vânzare și celelalte echipamente similare instalate de o societate a unui stat în celălalt stat constituie un sediu permanent în funcție de desfășurarea de către societate și a altor activități în afară de instalarea inițială a mașinilor. Nu există un sediu permanent atunci când societatea doar instalează mașinile și apoi le închiriază altor societăți. Un sediu permanent există atunci când societatea care instalează mașinile se ocupă pe cont propriu și de operarea acestora și de întreținerea lor. Același lucru este valabil și atunci când mașinile sunt operate și întreținute de un agent dependent al societății.

11. Un sediu permanent există imediat ce societatea începe să își desfășoare activitatea printr-un loc fix de activitate. Acesta este cazul atunci când societatea pregătește activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Perioada de timp în care locul fix de activitate este înființat de către societate nu trebuie luată în calcul, cu condiția ca această activitate să difere substanțial de activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Sediul permanent va înceta să existe odată cu renunțarea la locul fix de activitate sau odată cu încetarea oricărei activități desfășurate prin acesta, respectiv atunci când toate actele și măsurile ce au legătură cu activitățile anterioare ale sediului permanent sunt încheiate, cum ar fi finalizarea tranzacțiilor curente, întreținerea și repararea utilajelor. O întrerupere temporară a operațiunilor nu poate fi privită însă ca o încetare a activității. Dacă locul fix de activitate este închiriat unei alte societăți, acesta va servi în mod normal numai activităților acelei societăți, și nu activităților locatorului; în general, sediul permanent al locatorului încetează să existe, cu excepția situațiilor în care acesta continuă să își desfășoare activitatea pe cont propriu prin locul fix de activitate.

12. Deși o locație în care echipamentul automat este operat de către o societate poate constitui un sediu permanent în țara în care este situat, trebuie făcută o distincție între un computer, ce poate fi instalat într-o locație astfel încât în anumite condiții poate constitui sediu permanent, și datele și software-ul utilizat de respectivul echipament sau stocat pe el. Astfel, un site web internet, care reprezintă o combinație de software și date electronice, nu constituie un activ corporal, nu are o locație care să poată constitui un «loc de activitate» și nu există «un amplasament, cum ar fi clădiri sau, în unele cazuri, echipamente sau utilaje» în ceea ce privește software-ul și datele ce constituie site-ul web. Serverul pe care este stocat acel site web și prin intermediul căruia acesta este accesibil este un echipament ce are o locație fizică și locația fizică poate constitui un «loc fix de activitate» al societății care operează serverul.

13. Distincția dintre site-ul web și serverul pe care acesta este stocat și utilizat este importantă, deoarece societatea care operează serverul poate fi diferită de societatea care desfășoară activități prin site-ul web. Este frecventă situația ca un site web prin care o societate desfășoară activități să fie găzduit pe serverul unui furnizor de servicii internet. Deși onorariile plătite unui furnizor de servicii internet în cadrul acestui aranjament pot avea la bază dimensiunea spațiului pe disc utilizat pentru a stoca software-ul și datele necesare site-ului web, prin aceste contracte serverul și locația acestuia nu sunt la dispoziția societății, chiar dacă respectiva societate a putut să stabilească că site-ul său web va fi găzduit pe un anumit server dintr-o anumită locație. În acest caz, societatea nu are nicio prezență fizică în locația respectivă, deoarece site-ul web nu este corporal. În aceste cazuri nu se poate considera că respectiva societate a dobândit un loc de activitate prin aranjamentul de găzduire a site-ului. În cazul în care societatea care desfășoară activități printr-un site web are serverul la dispoziția sa, aceasta deține în proprietate sau închiriază serverul pe care este stocat și utilizat site-ul web și operează acest server, locul în care se află serverul constituie un sediu permanent al societății dacă sunt îndeplinite celelalte condiții ale art. 8 din Codul fiscal.

14. Computerul într-o anumită locație poate constitui un sediu permanent numai dacă îndeplinește condiția de a fi fix. În cazul unui server, nu este relevantă posibilitatea ca serverul să fie deplasat, ci dacă acesta este în realitate deplasat sau nu. Pentru ca un server să constituie un loc de activitate fix, el trebuie să fie amplasat într-un anumit loc pe o perioadă de timp suficientă pentru a fi considerat fix.

15. Pentru a se stabili dacă activitatea unei societăți este desfășurată integral sau parțial printr-un astfel de echipament trebuie să se analizeze de la caz la caz dacă datorită acestui

echipament societatea are la dispoziție facilități acolo unde sunt îndeplinite funcțiile de activitate ale societății.

16. Atunci când o societate operează un computer într-o anumită locație, poate exista un sediu permanent chiar dacă nu este necesară prezența niciunui angajat al societății în locația respectivă pentru a opera computerul. Prezența personalului nu este necesară pentru a se considera că o societate își desfășoară activitățile parțial sau total într-o locație, atunci când nu se impune prezența personalului pentru a desfășura activități în acea locație. Această situație se aplică comerțului electronic în aceeași măsură în care se aplică și altor activități în care echipamentul funcționează automat, cum ar fi în cazul echipamentului automat de pompare utilizat în exploatarea resurselor naturale.

17. Un alt aspect este cel legat de faptul că nu se poate considera că există un sediu permanent atunci când operațiunile de comerț electronic desfășurate prin computer într-o anumită locație dintr-o țară sunt limitate la activitățile pregătitoare sau auxiliare descrise în art. 8 alin. (4) din Codul fiscal. Pentru a se stabili dacă anumite activități efectuate într-o astfel de locație intră sub incidența art. 8 alin. (4) din Codul fiscal, ele trebuie analizate de la caz la caz, ținând seama de diversele funcții îndeplinite de societate prin respectivul echipament. Activitățile ce sunt în general privite ca fiind activități pregătitoare sau auxiliare includ în special:

- a) furnizarea unei legături de comunicații — foarte asemănătoare cu o linie telefonică — între furnizori și clienți;
- b) publicitatea pentru bunuri sau servicii;
- c) transmiterea informațiilor printr-un server-oglină în scopuri de securitate și eficiență;
- d) culegerea de date de piață pentru societate;
- e) furnizarea de informații.

18. Există un sediu permanent când aceste funcții constituie partea esențială și semnificativă a activității de afaceri a societății sau când alte funcții centrale ale societății sunt realizate prin computer, echipamentul constituind un loc fix de activitate al societății, întrucât aceste funcții depășesc activitățile prevăzute la art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

19. Funcțiile centrale ale unei anumite societăți depind de natura activității desfășurate de respectiva societate. Unii furnizori de servicii internet au ca obiect de activitate operarea serverelor lor în scopul găzduirii site-urilor web sau a altor aplicații pentru alte societăți. Pentru acești furnizori de servicii internet, operarea serverelor ce oferă servicii clienților reprezintă o componentă a activității comerciale ce nu este considerată o activitate pregătitoare sau auxiliară.

În cazul unei societăți denumite «e-tailer» sau «e-comerțiant» ce are ca activitate vânzarea de produse prin internet și nu are ca obiect de activitate operarea serverelor, efectuarea serviciilor printr-o locație nu este suficientă pentru a concluziona că activitățile desfășurate în acel loc sunt mai mult decât activități pregătitoare și auxiliare. Într-o astfel de situație trebuie să se analizeze natura activităților desfășurate din perspectiva activității derulate de societate. Dacă aceste activități sunt strict pregătitoare sau auxiliare față de activitatea de vânzare de produse pe internet și locația este utilizată pentru a opera un server ce găzduiește un site web care, așa cum se întâmplă adesea, este utilizat exclusiv pentru promovare, pentru prezentarea catalogului de produse sau pentru furnizarea de informații potențialilor clienți, se aplică art. 8 alin. (4) din Codul fiscal și locația nu va constitui un sediu permanent. Dacă funcțiile tipice aferente vânzării sunt realizate în acea locație, cum ar fi prin încheierea contractului cu clientul, procesarea plății și livrarea produselor care sunt efectuate automat prin echipamentul amplasat în acel loc, aceste activități nu pot fi considerate strict pregătitoare sau auxiliare.

20. În ceea ce privește aplicarea art. 8 alin. (5) din Codul fiscal, pentru a stabili dacă un furnizor de servicii internet constituie un sediu permanent, atunci când acesta oferă serviciul de a găzdui pe server site-urile web ale altor societăți, se pune întrebarea dacă este aplicabil art. 8 alin. (5) din Codul fiscal. Art. 8 alin. (5) din Codul fiscal nu se aplică deoarece furnizorii de servicii internet nu sunt considerați agenți ai societăților cărora le aparțin site-urile web, deoarece aceștia nu au autoritatea de a încheia contracte în numele acestor societăți și nu încheie în mod obișnuit astfel de contracte sau deoarece ei sunt considerați agenți cu statut independent ce acționează conform activității lor obișnuite, lucru evidențiat și de faptul că ei găzduiesc site-uri web pentru societăți diferite. Este de asemenea clar că întrucât site-ul web prin care o societate își desfășoară activitatea nu este în sine o «persoană», conform definiției prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 20 din Codul fiscal, art. 8 alin. (5) din Codul fiscal nu se poate aplica pentru a considera că există un sediu permanent, în virtutea faptului că site-ul web este un agent al societății, în sensul aceluia alineat.

21. La definirea sediului permanent se au în vedere comentariile la art. 5 «Sediul permanent» din Modelul convenției de evitare a dublei impunerii al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

Codul fiscal:

Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

Art. 11 — (1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

(11) Autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție efectuată de un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(12) De asemenea, nu sunt luate în considerare de autoritățile fiscale tranzacțiile efectuate cu un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Procedura de declarare a contribuabililor inactivi va fi stabilită prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Ordinul și lista contribuabililor declarați inactivi se comunică contribuabililor cărora le sunt destinate și persoanelor interesate, prin afișarea pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente;

b) metoda cost-plus, prin care prețul de piață se stabilește pe baza costurilor bunului sau serviciului asigurat prin tranzacție, majorat cu marja de profit corespunzătoare;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut unei persoane independente, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

Norme metodologice:

22. Reconsiderarea evidențelor, realizată de autoritatea fiscală în scopul reflectării prețului de piață al bunurilor și serviciilor, se efectuează și la cealaltă persoană afiliată implicată.

23. La estimarea prețului de piață al tranzacțiilor se poate utiliza una dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor;

b) metoda cost-plus;

c) metoda prețului de revânzare;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directoare privind prețurile de transfer, emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

24. În termeni generali, prețul de piață este determinat prin raportarea la tranzacții comparabile necontrolate. O tranzacție este necontrolată dacă se desfășoară între persoane independente.

25. Metoda comparării prețurilor

Determinarea prețului de piață are la bază comparația prețului tranzacției analizate cu prețurile practice de alte entități independente de aceasta, atunci când sunt vândute produse sau servicii comparabile. Pentru transferul de bunuri, mărfuri sau servicii între persoane afiliate, prețul de piață este acel preț pe care l-ar fi convenit persoane independente, în condițiile existente pe piețe, comparabile din punct de vedere comercial, pentru transferul de bunuri sau de mărfuri identice ori similare, în cantități comparabile, în același punct din lanțul de producție și de distribuție și în condiții comparabile de livrare și de plată. În acest sens, pentru stabilirea valorii de piață se poate recurge la:

a) compararea prețurilor convenite între persoane afiliate cu prețurile convenite în relațiile cu persoane independente, pentru tranzacții comparabile (compararea internă a prețurilor);

b) compararea prețurilor convenite între persoane independente, pentru tranzacții comparabile (compararea externă a prețurilor).

Pentru aplicarea metodei comparării prețurilor, prețul de piață al tranzacției este determinat prin compararea prețului de vânzare al mărfurilor și serviciilor identice sau similare, vândute în cantități comparabile, cu prețul de vânzare al mărfurilor și al serviciilor supuse evaluării. În cazul în care cantitățile nu sunt comparabile, se utilizează prețul de vânzare pentru mărfurile și serviciile identice sau similare, vândute în cantități diferite. Pentru aceasta, prețul de vânzare se corectează cu diferențele în plus sau în minus care ar putea fi determinate de diferența de cantitate.

26. Metoda cost-plus

Pentru determinarea prețului pieței, metoda se bazează pe majorarea costurilor principale cu o marjă de profit corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. Punctul de plecare pentru această metodă, în cazul transferului de mărfuri sau de servicii între persoane afiliate, este reprezentat de costurile producătorului sau ale furnizorului de servicii. Aceste costuri sunt stabilite folosindu-se aceeași metodă de calcul pe care persoana care face transferul își bazează și politica de stabilire a prețurilor față de persoane independente. Suma care se adaugă la costul astfel stabilit va avea în vedere o marjă de profit care este corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. În acest caz, prețul de piață al tranzacției controlate reprezintă rezultatul adăugării profitului la costurile de mai sus. În cazul în care mărfurile sau serviciile sunt transferate printr-un număr de persoane afiliate, această metodă urmează să fie aplicată separat pentru fiecare stadiu, luându-se în considerare rolul și activitățile concrete ale

fiecărei persoane afiliate. Costul plus profitul furnizorului într-o tranzacție controlată va fi stabilit în mod corespunzător prin referință la costul plus profitul aceluiași furnizor în comparație cu tranzacțiile necontrolate. În completare, metoda care poate fi folosită este costul plus profitul care a fost câștigat în tranzacții comparabile de către o persoană independentă.

27. Metoda prețului de revânzare

În cazul acestei metode prețul pieței este determinat pe baza prețului de revânzare al produselor și serviciilor către entități independente, diminuat cu cheltuielile de vânzare, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit. Această metodă se aplică pornindu-se de la prețul la care un produs cumpărat de la o persoană afiliată este revândut unei persoane independente. Acest preț (prețul de revânzare) este apoi redus cu o marjă brută corespunzătoare (marja prețului de revânzare), reprezentând valoarea din care ultimul vânzător din cadrul grupului încearcă să își acopere cheltuielile de vânzare și alte cheltuieli de operare în funcție de operațiunile efectuate (luând în considerare activele utilizate și riscul asumat) și să realizeze un profit corespunzător. În acest caz, prețul de piață pentru transferul bunului între entități afiliate este prețul care rămâne după scăderea marjei brute și după ajustarea cu alte costuri asociate achiziționării produsului. Marja prețului de revânzare a ultimului vânzător într-o tranzacție controlată poate fi determinată prin referință la marja profitului de revânzare, pe care același ultim vânzător o câștigă pentru bunurile procurate și vândute în cadrul tranzacțiilor necontrolate comparabile. De asemenea, se poate utiliza și marja profitului ultimei vânzări realizate de o persoană independentă în cadrul unor tranzacții necontrolate comparabile.

La stabilirea valorii marjei prețului de revânzare trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:

a) factorii referitori la perioada de timp dintre cumpărarea inițială și revânzare, inclusiv cei referitori la schimbările survenite pe piață în ceea ce privește cheltuielile, ratele de schimb și inflația;

b) modificările survenite în starea și gradul de uzură al bunurilor ce fac obiectul tranzacției, inclusiv modificările survenite prin progresul tehnologic dintr-un anumit domeniu;

c) dreptul exclusiv al revânzătorului de a vinde anumite bunuri sau drepturi, care ar putea influența decizia asupra unei schimbări a marjei de preț.

De regulă, metoda prețului de revânzare este utilizată în cazul în care cel care revinde nu măjorează substanțial valoarea produsului. Metoda poate fi utilizată și atunci când, înainte de revânzare, bunurile mai sunt prelucrate și, în aceste circumstanțe, se poate stabili marja adecvată.

28. În sensul art. 11 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin *alte metode recunoscute în liniile directe care privesc prețurile de transfer, emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică*, se înțelege metoda marjei nete și metoda împărțirii profitului.

29. Metoda marjei nete

Metoda marjei nete implică calcularea marjei nete a profitului, obținută de o persoană în urma uneia sau a mai multor tranzacții cu persoane afiliate, și estimarea acestei marje pe baza nivelului obținut de către aceeași persoană în tranzacții cu persoane independente sau pe baza marjei obținute în tranzacții comparabile efectuate de persoane independente.

Metoda marjei nete presupune efectuarea unei comparații între anumiți indicatori financiari ai persoanelor afiliate și aceiași indicatori ai persoanelor independente care activează în cadrul aceluiași domeniu de activitate.

În utilizarea metodei marjei nete trebuie luate în considerare diferențele dintre persoanele ale căror marje sunt comparabile. În acest sens vor fi avuți în vedere următorii factori: competitivitatea altor contribuabili de pe piață și a bunurilor echivalente, eficiența și strategia de management, poziția pe

pieță, diferența în structura costurilor și nivelul experienței în afaceri.

30. Metoda împărțirii profitului

Metoda împărțirii profitului se folosește atunci când tranzacțiile efectuate între persoane afiliate sunt interdependente, astfel încât nu este posibilă identificarea unor tranzacții comparabile. Această metodă presupune estimarea profitului obținut de persoanele afiliate în urma uneia sau a mai multor tranzacții și împărțirea acestor profituri între persoanele afiliate proporțional cu profitul care ar fi fost obținut de către persoane independente. Împărțirea profiturilor trebuie să se realizeze printr-o estimare adecvată a veniturilor realizate și a costurilor suportate în urma uneia sau a mai multor tranzacții de către fiecare persoană. Profiturile trebuie împărțite astfel încât să reflecte funcțiile efectuate, riscurile asumate și activele folosite de către fiecare dintre părți.

31. În cazul comparării tranzacțiilor dintre persoane afiliate și cele independente se au în vedere:

a) diferențele determinate de particularitățile bunurilor materiale, nemateriale sau ale serviciilor ce fac obiectul tranzacțiilor comparabile, în măsura în care aceste particularități influențează prețul de piață al obiectului respectivei tranzacții;

b) funcțiile îndeplinite de persoane în tranzacțiile respective.

La analiza funcțiilor persoanelor participante într-o tranzacție vor fi avute în vedere: importanța economică a funcțiilor îndeplinite de fiecare participant, împărțirea riscurilor și a responsabilităților între părțile ce participă la tranzacție, volumul resurselor angajate, al utilajelor și echipamentelor, valoarea activelor necorporale folosite.

32. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor dintre persoane afiliate se folosește una dintre metodele prevăzute mai sus. În vederea stabilirii celei mai adecvate metode se au în vedere următoarele elemente:

a) metoda care se apropie cel mai mult de împrejurările în care sunt stabilite prețurile supuse liberei concurențe pe piață comparabile din punct de vedere comercial;

b) metoda pentru care sunt disponibile date rezultate din funcționarea efectivă a persoanelor afiliate implicate în tranzacții supuse liberei concurențe;

c) gradul de precizie cu care se pot face ajustări în vederea obținerii comparabilității;

d) circumstanțele cazului individual;

e) activitățile desfășurate efectiv de diferitele persoane afiliate;

f) metoda folosită trebuie să corespundă împrejurărilor date ale pieței și ale activității contribuabilului;

g) documentația care poate fi pusă la dispoziție de către contribuabil.

33. Circumstanțele cazului individual care urmează să fie luat în considerare în examinarea prețului de piață sunt:

a) tipul, starea, calitatea, precum și gradul de nouitate al bunurilor, mărfurilor și serviciilor transferate;

b) condițiile pieței pe care bunurile, mărfurile sau serviciile sunt folosite, consumate, tratate, prelucrate sau vândute unor persoane independente;

c) activitățile desfășurate și stadiile din lanțul producției și distribuției ale entităților implicate;

d) clauzele cuprinse în contractele de transfer privind: obligațiile, termenele de plată, rabaturile, reducerile, garanțiile acordate, asumarea riscului;

e) în cazul unor relații de transfer pe termen lung, avantajele și riscurile legate de acestea;

f) condițiile speciale de concurență.

34. În aplicarea metodelor prevăzute la art. 11 alin. (2) din Codul fiscal se iau în considerare datele și documentele înregistrate în momentul în care a fost încheiat contractul.

În cazul contractelor pe termen lung este necesar să se aibă în vedere dacă terțe părți independente țin seama de riscurile asociate, încheind contractele corespunzătoare (de exemplu, clauze de actualizare a prețului).

În situația în care în legătură cu transferul bunurilor și al serviciilor sunt convenite aranjamente financiare speciale (condiții de plată sau facilități de credit pentru client diferite de practica comercială obișnuită), precum și în cazul furnizării parțiale de materiale de către client sau servicii auxiliare, la determinarea prețului de piață trebuie să se ia în considerare și acești factori.

35. La aplicarea metodelor prevăzute la art. 11 alin. (2) din Codul fiscal nu se iau în considerare prețurile care au fost influențate de situații competitive speciale, cum ar fi:

a) prețuri practicate pe piețe speciale închise, unde aceste prețuri sunt stabilite diferit de condițiile de pe piața din care se face transferul;

b) prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea de produse noi pe piață;

c) prețuri care sunt influențate de reglementările autorităților publice.

36. Atunci când se stabilește prețul de piață al serviciilor în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoanele afiliate.

În cazul furnizării de servicii se iau în considerare tarifele obișnuite pentru fiecare tip de activitate sau tarifele standard existente în anumite domenii (transport, asigurare). În cazul în care nu există tarife comparabile se folosește metoda «cost-plus».

37. În cazul costurilor de publicitate, acestea se deduc de către acele persoane afiliate care urmează să beneficieze de pe urma publicității făcute sau, dacă este necesar, sunt alocate proporțional cu beneficiul. În situația în care costurile de publicitate sunt asumate de societatea-mamă în numele grupului ca un tot unitar, acestea sunt nedeductibile la persoana controlată.

La calcularea profitului, autoritățile fiscale estimează cheltuielile efectuate de persoanele afiliate cu publicitatea, proporțional cu beneficiile câștigate de aceste persoane din publicitate. Dacă un contribuabil efectuează cheltuieli cu publicitatea de care beneficiază și o persoană afiliată, se presupune că prima persoană a furnizat celei de a doua persoane servicii comerciale, proporțional cu natura și sfera serviciilor furnizate de o companie de publicitate independentă.

Pentru a stabili mai clar proporțiile cheltuielilor efectuate de fiecare persoană cu publicitatea, de care beneficiază două sau mai multe persoane afiliate, trebuie luate în considerare piețele pe care s-a făcut publicitatea și cota de piață a respectivelor persoane afiliate în vânzările de bunuri și servicii cărora li s-a făcut reclama.

38. Când un contribuabil acordă un împrumut (credit) unei persoane afiliate sau atunci când acesta primește un astfel de împrumut (credit), indiferent de scopul și destinația sa, prețul pieței pentru asemenea serviciu este constituit din dobânda care ar fi fost agreată de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate în condiții comparabile, inclusiv comisionul de administrare a creditului, respectiv împrumutului.

În cazul serviciilor de finanțare între persoane afiliate, pentru alocarea veniturilor se analizează:

a) dacă împrumutul dat este în interesul desfășurării activității beneficiarului și a fost utilizat în acest scop;

b) dacă a existat o schemă de distribuție a profitului.

Încadrarea împrumutului în schema de distribuție a profitului va fi presupusă dacă la data acordării împrumutului nu se așteaptă în mod cert o rambursare a împrumutului sau dacă contractul conține clauze defavorabile pentru plătitor.

Atunci când se examinează dobânda, trebuie luate în considerare: suma și durata împrumutului, natura și scopul împrumutului, garanția implicată, valuta implicată, riscurile de schimb și costurile măsurilor de asigurare a ratei de schimb, precum și alte circumstanțe de acordare a împrumutului.

Raportarea condițiilor de împrumut are în vedere ratele dobânzii aplicate în împrejurări comparabile și în aceeași zonă valutară de o persoană independentă. De asemenea, trebuie să se țină seama de măsurile pe care persoanele independente le-ar fi luat pentru a împărți riscul de schimb (de exemplu: clauze care mențin valoarea împrumutului în termeni reali, încheierea unui contract de devize pentru plată la termen pe cheltuiala împrumutătorului).

39. În cazul dobânzilor aferente furnizorilor de bunuri și de servicii este necesar să se examineze dacă costul dobânzii reprezintă o practică comercială obișnuită sau dacă părțile care fac tranzacția cer dobândă acolo unde, în tranzacții comparabile, bunurile și serviciile sunt transferate reciproc. Aceste elemente de analiză se au în vedere și la alte forme de venituri sau costuri asimilate dobânzilor.

40. Atunci când se stabilește prețul de piață al drepturilor de proprietate intelectuală în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoane afiliate.

În cazul transferului de drepturi de proprietate intelectuală, cum sunt: drepturile de folosire a brevetelor, licențelor, know-how și altele de aceeași natură, costurile folosirii proprietății nu sunt deduse separat dacă drepturile sunt transferate în legătură cu furnizarea de bunuri sau de servicii și dacă sunt incluse în prețul acestora.

41. În cazul serviciilor de administrare și conducere din interiorul grupului se au în vedere următoarele:

a) între persoanele afiliate costurile de administrare, management, control, consultantă sau funcții similare sunt deduse la nivel central sau regional prin intermediul societății-mamă, în numele grupului ca un tot unitar. Nu poate fi cerută o remunerație pentru aceste activități, în măsura în care baza lor legală este relația juridică ce guvernează forma de organizare a afacerilor sau orice alte norme care stabilesc legăturile dintre entități. Cheltuielile de această natură pot fi deduse numai dacă astfel de entități furnizează în plus servicii persoanelor afiliate sau dacă în prețul bunurilor și în valoarea tarifelor serviciilor furnizate se iau în considerare și serviciile sau costurile administrative. Nu pot fi deduse costuri de asemenea natură de către o filială care folosește aceste servicii luând în considerare relația juridică dintre ele, numai pentru propriile condiții, ținând seama că nu ar fi folosit aceste servicii dacă ar fi fost o persoană independentă;

b) serviciile trebuie să fie prestate în fapt. Simpla existență a serviciilor în cadrul unui grup nu este suficientă, deoarece, ca regulă generală, persoanele independente plătesc doar serviciile care au fost prestate în fapt.

Pentru aplicarea prezentelor norme metodologice, autoritățile fiscale vor lua în considerare și Liniile directoare privind prețurile de transfer, emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică."

B. Titlul II „Impozitul pe profit”

1. Punctul 115 se modifică și va avea următorul cuprins:

„115. Prevederile art. 18 alin. (2) din Codul fiscal nu se aplică contribuabililor aflați în inactivitate temporară sau care au declarat pe propria răspundere că nu desfășoară activități la sediul social/sediile secundare, situații înscrise, potrivit prevederilor legale, în registrul comerțului sau în registrul ținut de instanțele judecătorești competente, după caz. În cazul în

care contribuabilii solicită înscrierea, în cursul anului, a situațiilor menționate, prevederile art. 18 alin. (2) din Codul fiscal se aplică pentru perioada cuprinsă între începutul anului și data când contribuabilul înregistrează la oficiul registrului comerțului/ registrul ținut de instanțele judecătorești competente cererea de înscriere de mențiuni. Dacă perioada de inactivitate temporară/nedesfășurare a activității încetează în cursul anului, contribuabilii aplică prevederile art. 18 alin. (2) din Codul fiscal pentru perioada rămasă din anul respectiv.”

2. După punctul 117 se introduce un nou punct, punctul 118, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Impozit minim

Art. 18. [...]

(5) Contribuabilii prevăzuți la art. 34 alin. (1) lit. b) efectuează pentru trimestrele I—III comparația impozitului pe profit trimestrial cu impozitul minim prevăzut la alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru trimestrul respectiv, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 și înmulțirea cu numărul de luni aferente trimestrului respectiv. În situația în care perioada impozabilă începe sau se încheie în cursul unui trimestru, impozitul minim prevăzut la alin. (3) se recalculează corespunzător numărului de zile aferente trimestrului respectiv. Pentru definitivarea impozitului pe profit datorat se efectuează comparația impozitului pe profit anual cu impozitul minim anual prevăzut la alin. (3).

Norme metodologice:

118. Exemplu de calcul

Un contribuabil înregistrează la data de 31 decembrie 2009 venituri totale anuale în sumă de 250.000 lei, cărora le corespunde, în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (3) din Codul fiscal, un impozit minim anual de 6.500 lei, respectiv 1.625 lei trimestrial.

În trimestrul I 2010, contribuabilul determină un impozit pe profit de 1.800 lei. În urma efectuării comparației impozitului pe profit aferent trimestrului I cu impozitul minim trimestrial rezultă impozit pe profit datorat de 1.800 lei.

În trimestrul II 2010, impozitul pe profit cumulat de la începutul anului este 3.300 lei. Impozitul pe profit pentru trimestrul II este 1.500 lei (3.300 – 1.800) determinat ca diferență între impozitul pe profit cumulat de la începutul anului și impozitul pe profit datorat în trimestrul I. În urma efectuării comparației impozitului pe profit aferent trimestrului II cu impozitul minim trimestrial rezultă impozit minim datorat în sumă de 1.625 lei.

În trimestrul III 2010, impozitul pe profit cumulat de la începutul anului este 6.925 lei. Impozitul pe profit pentru trimestrul III este 3.500 lei (6.925 – 1.800 – 1.625) determinat ca diferență între impozitul pe profit cumulat de la începutul anului și impozitul datorat în trimestrele I și II. În urma efectuării comparației impozitului pe profit aferent trimestrului III cu impozitul minim trimestrial rezultă impozit pe profit datorat de 3.500 lei.

La sfârșitul anului 2010, contribuabilul înregistrează impozit pe profit anual în sumă de 5.000 lei.

În cazul în care contribuabilul efectuează definitivarea exercițiului financiar 2010 până la data de 25 februarie 2011, în urma efectuării comparației impozitului pe profit anual cu impozitul minim anual de 6.500 lei rezultă impozit pe profit datorat pentru anul 2010 la nivelul impozitului minim în sumă de 6.500 lei. Astfel, având în vedere faptul că impozitul pe profit declarat în cursul anului a fost de 6.925 lei, la finele anului contribuabilul înregistrează un impozit pe profit de recuperat final în sumă de 425 lei (6.925 – 6.500) lei.

În cazul în care contribuabilul efectuează definitivarea exercițiului financiar 2010 până la data de 25 aprilie 2011, declară și plătește pentru trimestrul IV al anului 2010 impozit pe profit în sumă egală cu impozitul pe profit calculat și evidențiat pentru trimestrul III al aceluiași an fiscal, adică suma de 3.500 lei. În urma efectuării comparației impozitului pe profit anual cu impozitul minim anual de 6.500 lei rezultă impozit pe profit datorat pentru anul 2010 la nivelul impozitului minim în sumă de 6.500 lei. În acest caz, având în vedere faptul că impozitul pe profit declarat în cursul anului a fost de 10.425 lei, la finele anului contribuabilul înregistrează un impozit pe profit de recuperat final în sumă de 3.925 lei (10.425 – 6.500) lei.”

3. Punctul 22 se abrogă.

4. La punctul 23, după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) cheltuielile privind serviciile care vizează eficientizarea, optimizarea, restructurarea operațională și/sau financiară a activității contribuabilului.”

5. Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

h) cheltuielile determinate de diferențele nefavorabile de valoare a titlurilor de participare la persoanele juridice la care se dețin participații, precum și de diferențele nefavorabile de valoare aferente obligațiilor emise pe termen lung, cu excepția celor determinate de vânzarea-cesionarea acestora. Excepția nu se aplică pentru cheltuielile reprezentând valoarea de înregistrare a titlurilor de participare tranzacționate pe piața autorizată și supravegheată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, în perioada 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2009 inclusiv;

Norme metodologice:

45. Cheltuielile reprezentând pierderi de valoare a titlurilor de participare, ca urmare a reducerii valorii capitalului social la societatea comercială la care se dețin titlurile de participare sau ca urmare a evaluării potrivit reglementărilor contabile, sunt cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil.

În sensul prevederilor art. 20 lit. b) și art. 21 alin. (4) lit. h) din Codul fiscal, *obligațiunile pe termen lung* reprezintă obligațiunile cu maturitate/scadență mai mare de un an, stabilită conform prospectului de emisiune.”

6. Punctul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

„70. În sensul prevederilor art. 23 alin. (4) din Codul fiscal, prin *bănci internaționale de dezvoltare* se înțelege:

— Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D.), Corporația Financiară Internațională (C.F.I.) și Asociația pentru Dezvoltare Internațională (A.D.I.);

— Banca Europeană de Investiții (B.E.I.);

— Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.E.R.D.);

— bănci și organizații de cooperare și dezvoltare regională similare.

Prin *împrumut garantat de stat* se înțelege împrumutul garantat de stat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, cu modificările și completările ulterioare.

Intră sub incidența prevederilor art. 23 alin. (4) din Codul fiscal și dobânzile/pierderile din diferențe de curs valutar, aferente împrumuturilor obținute în baza obligațiilor emise, potrivit legii, de către societățile comerciale, cu respectarea cerințelor specifice de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată din România, potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele admise la tranzacționare pe piețe străine de valori mobiliare reglementate de autoritatea în domeniu a statelor respective.”

7. Punctul 71³ se abrogă.

8. După punctul 93 se introduc două noi puncte, punctele 93¹ și 93², cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Credit fiscal

Art. 31. [...]

(3) Impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impunerii încheiate între România și statul străin și dacă persoana juridică română prezintă documentația corespunzătoare, conform prevederilor legale, din care să rezulte faptul că impozitul a fost plătit statului străin.

Norme metodologice:

93¹. Impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impunerii încheiate între România și statul străin și dacă persoana juridică română prezintă documentul ce atestă plata impozitului confirmat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii.

93². Când o persoană juridică rezidentă în România obține venituri/profituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitării în statul străin, pentru evitarea dublei impunerii se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.”

9. Punctul 100 se abrogă.

10. Punctele 100¹ și 100² se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

CAPITOLUL VI**Impozitul pe dividende**

Declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende

Art. 36. — (1) O persoană juridică română care distribuie/plătește dividende către o persoană juridică română are obligația să rețină, să declare și să plătească impozitul pe dividende reținut către bugetul de stat, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) Impozitul pe dividende se stabilește prin aplicarea unei cote de impozit de 16% asupra dividendului brut distribuit/plătit unei persoane juridice române.

(3) Impozitul pe dividende se declară și se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se distribuie/plătește dividendul. În cazul în care dividendele distribuite nu au fost plătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende aferent se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor.

(4) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul dividendelor plătite de o persoană juridică română:

a) unei alte persoane juridice române, dacă beneficiarul dividendelor deține, la data plății dividendelor, minimum 10% din titlurile de participare ale celeilalte persoane juridice, pe o perioadă de 2 ani împliniți până la data plății acestora inclusiv;

b) fondurilor de pensii facultative, respectiv fondurilor de pensii administrate privat;

c) organelor administrației publice care exercită, prin lege, drepturile și obligațiile ce decurg din calitatea de acționar al statului la acele persoane juridice române.

(5) Cota de impozit pe dividende prevăzută la alin. (2) se aplică și asupra sumelor distribuite/plătite fondurilor deschise de investiții, încadrate astfel, potrivit reglementărilor privind piața de capital.

Norme metodologice:

100¹. Nu intră sub incidența prevederilor art. 36 din Codul fiscal, nefiind considerate dividende, următoarele distribuiri:

a) distribuiri de titluri de participare suplimentare, astfel cum acestea sunt definite la art. 7 alin. (1) pct. 12 lit. a) din Codul

fiscal, efectuate în legătură cu o operațiune de majorare a capitalului social al unei persoane juridice, care nu modifică, pentru participanții la persoana juridică respectivă, procentul de deținere a titlurilor de participare;

b) distribuiri în legătură cu dobândirea/răscumpărarea de către o societate comercială de acțiuni proprii, potrivit legii, astfel cum aceste distribuiri sunt definite la art. 7 alin. (1) pct. 12 lit. b) din Codul fiscal;

c) distribuiri efectuate cu ocazia reducerii capitalului social constituit efectiv de către participanți, astfel cum aceste distribuiri sunt definite la art. 7 alin. (1) pct. 12 lit. d) din Codul fiscal.

În cazul în care aceste distribuiri sunt efectuate în legătură cu operațiuni în cazul cărora Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, impune efectuarea unor rotunjiri de valoare a titlurilor de participare deținute de participanți, modificarea datorată acestor rotunjiri nu se consideră modificare a procentului de deținere a titlurilor la persoana juridică respectivă.

100². În aplicarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, pentru dividendele distribuite și neplătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende aferent se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor. Pentru dividendele distribuite și plătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se plătește dividendul.

Intră sub incidența prevederilor art. 36 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal și dividendele distribuite și plătite, după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care beneficiarul îndeplinește condițiile prevăzute de acest alineat.

În sensul prevederilor art. 36 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, condiția privitoare la perioada de deținere a participației minime are în vedere o perioadă de 2 ani consecutivi, împliniți la data plății dividendelor.

Nu intră sub incidența prevederilor art. 36 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal dividendele distribuite de persoane juridice române fondurilor de pensii facultative sau fondurilor de pensii administrate privat, entități care, în conformitate cu prevederile specifice de înființare și organizare, nu dobândesc personalitate juridică și nu se încadrează în categoria fondurilor deschise de investiții, potrivit reglementărilor privind piața de capital.”

11. Punctul 100³ se abrogă.**C. Titlul III „Impozitul pe venit”**

1. La punctul 3, după a treia liniuță se introduce o nouă liniuță, cu următorul cuprins:

„— indemnizația acordată persoanei cu handicap grav în situația în care angajatorul nu poate asigura acesteia un înlocuitor al asistentului personal, potrivit legii;”

2. După punctul 23² se introduce un nou punct, punctul 23³, cu următorul cuprins:

„23³. Sunt venituri din profesii libere și veniturile din activități desfășurate în mod independent, în condițiile legii, ca profesii reglementate, inclusiv în cazul în care activitatea este desfășurată pe bază de contract, pentru societăți comerciale sau alte entități reglementate potrivit legii să desfășoare activități care generează venituri din profesii libere.”

3. După punctul 24 se introduce un nou punct, punctul 24¹, cu următorul cuprins:

„24¹. Sunt considerate venituri din activități independente veniturile din drepturi de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.”

4. Punctul 25 se abrogă.

5. După punctul 36 se introduce un nou punct, punctul 36¹, cu următorul cuprins:

„*Codul fiscal:*

Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

Art. 48. — (1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

(2) Venitul brut cuprinde:

a) sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură din desfășurarea activității;

b) veniturile sub formă de dobânzi din creanțe comerciale sau din alte creanțe utilizate în legătură cu o activitate independentă;

c) câștigurile din transferul activelor din patrimoniul afacerii, utilizate într-o activitate independentă, inclusiv contravaloarea bunurilor rămase după încetarea definitivă a activității, cu excepția reorganizărilor, când se păstrează destinația bunurilor;

d) veniturile din angajamentul de a nu desfășura o activitate independentă sau de a nu concura cu o altă persoană;

e) veniturile din anularea sau scutirea unor datorii de plată apărute în legătură cu o activitate independentă;

f) veniturile înregistrate de casele de marcat cu memorie fiscală, instalate ca aparate de taxat pe autovehiculele de transport persoane sau bunuri în regim de taxi.

(3) Nu sunt considerate venituri brute:

a) aporturile în numerar sau echivalentul în lei al aporturilor în natură făcute la începerea unei activități sau în cursul desfășurării acesteia;

b) sumele primite sub formă de credite bancare sau de împrumuturi de la persoane fizice sau juridice;

c) sumele primite ca despăgubiri;

d) sumele sau bunurile primite sub formă de sponsorizări, mecenat sau donații.

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

c) să respecte regulile privind amortizarea, prevăzute în titlul II, după caz;

d) cheltuielile cu primele de asigurare să fie efectuate pentru:

1. active corporale sau necorporale din patrimoniul afacerii;

2. activele ce servesc ca garanție bancară pentru creditele utilizate în desfășurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul;

3. prime de asigurare pentru asigurarea de risc profesional;

4. persoane care obțin venituri din salarii, potrivit prevederilor capitolului III din prezentul titlu, cu condiția impozitării sumei reprezentând prima de asigurare, la beneficiarul acesteia, la momentul plății de către suportator.

(5) Următoarele cheltuieli sunt deductibile limitat:

a) cheltuielile de sponsorizare, mecenat, precum și pentru acordarea de burse private, efectuate conform legii, în limita unei cote de 5% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

b) cheltuielile de protocol, în limita unei cote de 2% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

c) suma cheltuielilor cu indemnizația plătită pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în

străinătate, în interesul serviciului, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituțiile publice;

d) cheltuielile sociale, în limita sumei obținute prin aplicarea unei cote de până la 2% la fondul de salarii realizat anual;

e) pierderile privind bunurile perisabile, în limitele prevăzute de actele normative în materie;

f) cheltuielile reprezentând tichetele de masă acordate de angajatori, potrivit legii;

f¹) cheltuielile reprezentând tichetele de vacanță acordate de angajatori, potrivit legii;

g) contribuțiile efectuate în numele angajaților la fonduri de pensii facultative, în conformitate cu legislația în vigoare, în limita echivalentului în lei a 400 euro anual pentru o persoană;

h) prima de asigurare voluntară de sănătate, conform legii, în limita echivalentului în lei a 250 euro anual pentru o persoană;

i) cheltuielile efectuate pentru activitatea independentă, cât și în scopul personal al contribuabilului sau asociaților sunt deductibile numai pentru partea de cheltuială care este aferentă activității independente;

j) cheltuielile reprezentând contribuții sociale obligatorii pentru salariați și contribuabili, inclusiv cele pentru asigurarea de accidente de muncă și boli profesionale, potrivit legii;

k) dobânzi aferente împrumuturilor de la persoane fizice și juridice, altele decât instituțiile care desfășoară activitatea de creditare cu titlu profesional, utilizate în desfășurarea activității, pe baza contractului încheiat între părți, în limita nivelului dobânzii de referință a Băncii Naționale a României;

l) cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria — rata de leasing — în cazul contractelor de leasing operațional, respectiv cheltuielile cu amortizarea și dobânzile pentru contractele de leasing financiar, stabilite în conformitate cu prevederile privind operațiunile de leasing și societățile de leasing;

m) cotizații plătite la asociațiile profesionale în limita a 2% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

n) cheltuielile reprezentând contribuțiile profesionale obligatorii datorate, potrivit legii, organizațiilor profesionale din care fac parte contribuabilii, în limita a 5% din venitul brut realizat.

(6) Baza de calcul se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile deductibile, altele decât cheltuielile de sponsorizare, mecenat, pentru acordarea de burse private, cheltuielile de protocol, cotizațiile plătite la asociațiile profesionale.

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale;

b) cheltuielile corespunzătoare veniturilor neimpozabile ale căror surse se află pe teritoriul României sau în străinătate;

c) impozitul pe venit datorat potrivit prezentului titlu, inclusiv impozitul pe venitul realizat în străinătate;

d) cheltuielile cu primele de asigurare, altele decât cele prevăzute la alin. (4) lit. d) și la alin. (5) lit. h);

e) donații de orice fel;

f) amenzile, confiscările, dobânzile, penalitățile de întârziere și penalitățile datorate autorităților române și străine, potrivit prevederilor legale, altele decât cele plătite conform clauzelor din contractele comerciale;

g) ratele aferente creditelor angajate;

h) Abrogată

i) cheltuielile de achiziționare sau de fabricare a bunurilor și a drepturilor amortizabile din Registrul-inventar;

j) cheltuielile privind bunurile constatate lipsă din gestiune sau degradate și neimputabile, dacă inventarul nu este acoperit de o poliță de asigurare;

k) sumele sau valoarea bunurilor confiscate ca urmare a încălcării dispozițiilor legale în vigoare;

l) impozitul pe venit suportat de plătitorul venitului în contul beneficiarilor de venit;

l¹) în perioada 1 mai 2009—31 decembrie 2010, cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi;

m) alte sume prevăzute prin legislația în vigoare.

(8) Contribuabilii care obțin venituri din activități independente sunt obligați să organizeze și să conducă contabilitate în partidă simplă, cu respectarea reglementărilor în vigoare privind evidența contabilă, și să completeze Registrul-jurnal de încasări și plăți, Registrul-inventar și alte documente contabile prevăzute de legislația în materie.

(9) În Registrul-inventar se trec toate bunurile și drepturile aferente desfășurării activității.

Norme metodologice:

36¹. Prin *reorganizare* se înțelege orice schimbare a modalității de exercitare a unei activități, precum și transformarea formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, pentru activități care generează venituri supuse impozitului pe venit, în condițiile continuării activității.

În cazul reorganizării unei activități potrivit legislației în materie, când nu se păstrează destinația bunurilor, se include în venitul brut al afacerii și contravaloarea bunurilor și drepturilor din patrimoniul afacerii care se reorganizează.”

6. După punctul 42 se introduc două noi puncte, punctele 42¹ și 42², cu următorul cuprins:

„42¹. Pentru contribuabilii persoane fizice care desfășoară o activitate independentă ca întreprindere individuală, venitul net se poate determina pe bază de norme anuale de venit, cu respectarea prevederilor art. 49 din Codul fiscal.

42². La stabilirea normelor anuale de venit, plafonul de venit determinat prin înmulțirea cu 12 a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată reprezintă venitul net anual înainte de aplicarea criteriilor de corecție.”

7. La punctul 68 litera a), după a șaptea liniuță se introduce o nouă liniuță, cu următorul cuprins:

„— valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creșă, tichetelor de vacanță, acordate potrivit legii;”

8. La punctul 68, după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza soldelor lunare nete, acordate personalului militar trecut în rezervă sau al cărui contract încetează ca urmare a nevoilor de reducere și de restructurare, precum și ajutoarele stabilite în raport cu solda lunară netă, acordate acestuia la trecerea în rezervă sau direct în retragere cu drept de pensie sau celor care

nu îndeplinesc condițiile de pensie, precum și ajutoare sau plăți compensatorii primite de polițiști aflați în situații similare, al căror quantum se determină în raport cu salariul de bază lunar net, acordate potrivit legislației în materie;”

9. La punctul 68, după litera l) se introduce o nouă literă, litera l¹), cu următorul cuprins:

„l¹) sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza salariilor medii nete pe unitate, primite de persoanele ale căror contracte individuale de muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective, conform legii, precum și sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza salariului mediu net pe economie, primite de personalul civil din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională la încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu, ca urmare a nevoilor de reducere și de restructurare, acordate potrivit legii;”

10. La punctul 70, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) tichetele cadou acordate potrivit legii, indiferent dacă acestea sunt acordate potrivit destinației și cuantumului prevăzute la art. 55 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal.”

11. La punctul 82, prima liniuță se abrogă.

12. După punctul 109 se introduce un nou punct, punctul 109¹, cu următorul cuprins:

„109¹. Valoarea tichetelor de masă, tichetelor de creșă, tichetelor cadou, tichetelor de vacanță, acordate potrivit legii, luată în calcul la determinarea impozitului pe veniturile din salarii, este valoarea nominală. Veniturile respective se impozitează ca venituri din salarii în luna în care acestea sunt primite.”

13. La punctul 111 litera b), după a treia liniuță se introduce o nouă liniuță, cu următorul cuprins:

„— sumelor reprezentând drepturile prevăzute la pct. 68 lit. c¹) și l¹) din Codul fiscal.”

14. După punctul 111 se introduce un nou punct, punctul 111¹, cu următorul cuprins:

„111¹. În cazul sumelor plătite direct de către angajat care are calitatea de participant la o schemă de pensii facultative, pentru determinarea bazei de calcul a impozitului pe veniturile din salarii, contribuțiile la fondurile de pensii facultative plătite se deduc din veniturile lunii în care s-a efectuat plata contribuției, în limita venitului realizat, pe baza documentelor justificative emise de către fondul de pensii facultative.”

15. Punctul 140² se abrogă.

16. La punctul 144¹, primul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

(1) Veniturile sub formă de dobânzi pentru depozitele la vedere/conturi curente, precum și cele la depozitele clienților, constituite în baza legislației privind economisirea și creditarea în sistem colectiv pentru domeniul locativ, realizate începând cu 1 iulie 2010, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora, impozitul fiind final, indiferent de data constituirii raportului juridic. Impozitul se calculează și se reține de către plătitorii de astfel de venituri la momentul înregistrării în contul curent sau în contul de depozit al titularului. Virarea impozitului se face lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare înregistrării în cont.

(2) Veniturile sub formă de dobânzi realizate începând cu 1 iulie 2010 pentru depozitele la termen constituite, instrumentele de economisire dobândite, contractele civile încheiate se impun cu o cotă de 16% din suma acestora, impozitul fiind final, indiferent de data constituirii raportului juridic. Pentru veniturile sub formă de dobânzi, impozitul se calculează și se reține de către plătitorii de astfel de venituri la momentul înregistrării în contul curent sau în contul de depozit al titularului, respectiv la momentul răscumpărării, în cazul unor instrumente de economisire.

În situația sumelor primite sub formă de dobândă pentru împrumuturile acordate pe baza contractelor civile, calculul impozitului datorat de către plătitorii de venit se efectuează la momentul plății dobânzii. Virarea impozitului pentru veniturile din dobânzi se face lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare înregistrării/răscumpărării, în cazul unor instrumente de economisire, respectiv la momentul plății dobânzii, pentru venituri de această natură, pe baza contractelor civile.

Norme metodologice:

1441. Veniturile sub formă de dobânzi realizate până la data de 30 iunie 2010 inclusiv sunt venituri neimpozabile.

Veniturile sub formă de dobânzi realizate începând cu data de 1 iulie 2010 se impun cu o cotă de 16% din suma acestora.

Baza de calcul asupra căreia se aplică cota de impozit de 16% este constituită din veniturile calculate începând cu data de 1 iulie 2010 până la data scadenței depozitului și înregistrate în contul curent sau în contul de depozit al titularului.

Baza de calcul asupra căreia se aplică cota de impozit de 16% este constituită din veniturile calculate începând cu data de 1 iulie 2010 și pentru dobânzile aferente depozitelor la vedere, depozitelor clienților constituite în baza legislației privind economisirea și creditarea în sistem colectiv pentru domeniul locativ, conturilor curente, instrumentelor de economisire, precum și contractelor civile.”

17. Punctul 144² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

(3) Calculul, reținerea și virarea impozitului pe veniturile din investiții, altele decât cele prevăzute la alin. (1) și (2) se efectuează astfel:

a) câștigul net determinat la sfârșitul fiecărui trimestru din transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, se impune cu o cotă de 16%. Obligația calculării și virării impozitului reprezentând plată anticipată trimestrială în contul impozitului pe câștigul net anual impozabil revine contribuabilului, pe baza declarației de impunere trimestrială depusă până la data 25 inclusiv a lunii următoare fiecărui trimestru, prin luarea în calcul a impozitului stabilit la sfârșitul trimestrului anterior. Termenul de declarare constituie și termen de plată a impozitului reprezentând plată anticipată trimestrială, în contul impozitului pe câștigul net anual impozabil, către bugetul de stat. Impozitul de plată/de restituit se calculează ca diferență între impozitul pe câștigul net determinat la sfârșitul fiecărui trimestru și plata anticipată aferentă trimestrului anterior;

a¹) câștigul net anual impozabil din transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, se impune cu o cotă de 16%, pe baza declarației de impunere. Obligația calculării și virării impozitului pe câștigul net anual impozabil datorat revine contribuabilului, pe baza declarației de impunere depusă, potrivit prevederilor art. 83. Impozitul anual de plată/de restituit se determină ca diferență între impozitul pe câștigul net anual impozabil și plata anticipată aferentă câștigului net determinat la sfârșitul trimestrului IV;

Norme metodologice:

1442. Plata anticipată aferentă fiecărui trimestru se determină ca diferență între impozitul pe câștigul net cumulată de la începutul anului până la sfârșitul trimestrului pentru care se face calculul și impozitul pe câștigul net stabilit la sfârșitul trimestrului anterior.

Impozitul pe câștigul net cumulată de la începutul anului, luat în calcul la stabilirea plății anticipate, se determină aplicându-se cota de impozit de 16% asupra diferenței pozitive dintre totalul câștigurilor și pierderilor înregistrate până la sfârșitul trimestrului pentru care se face calculul.

În situația în care diferența dintre totalul câștigurilor și pierderilor înregistrate cumulată de la începutul anului este negativă, pentru trimestrul respectiv nu se datorează plata anticipată.

Impozitul pe câștigul net anual impozabil de plată/de restituit la sfârșitul anului fiscal se determină ca diferență între impozitul pe câștigul net anual impozabil și plățile anticipate datorate în anul fiscal respectiv.”

18. După punctul 144⁴ se introduce un nou punct, punctul 144⁵, cu următorul cuprins:

„144⁵. Pierderea netă aferentă perioadei 1 ianuarie 2010—30 iunie 2010 asimilată pierderii nete anuale reprezintă suma pierderilor înregistrate în cazul transferului titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, indiferent de perioada de deținere a titlurilor respective.”

19. Punctul 146¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„146¹. Drepturile primite în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă venituri din pensii.

La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plată unică potrivit Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, se va acorda un singur plafon neimpozabil de 1.000 lei de la fiecare fond de pensii.

La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eșalonate în rate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, se va acorda un singur plafon neimpozabil de 1.000 lei aferent ratei lunare de la fiecare fond de pensii.”

20. După punctul 171 se introduce un nou punct, punctul 171¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

[...]

(7) În situația rezilierii, în cursul anului fiscal, a contractelor încheiate între părți în care chiria este exprimată în lei, plățile anticipate stabilite potrivit prevederilor art. 63 alin. (2) vor fi recalulate de organul fiscal competent la cererea contribuabilului, pe bază de documente justificative.

Norme metodologice:

171¹. Contribuabilii care reziliază contractele de închiriere în cursul anului au obligația să înștiințeze în scris în termen de 5 zile organul fiscal competent. În acest sens se vor anexa, în copie, documentele din care să rezulte rezilierea contractelor de închiriere, cum ar fi declarația pe propria răspundere.”

21. La punctul 176, primul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Declarația de impunere

Art. 83. — (1) Contribuabilii care realizează, individual sau într-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din activități agricole, determinate în sistem real, au obligația de a depune o declarație de impunere la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Declarația de impunere se completează pentru fiecare sursă și categorie de venit. Pentru veniturile realizate într-o formă de asociere, venitul declarat va fi venitul net/pierderea distribuită din asociere.

(1¹) Declarația de impunere se completează și pentru contribuabilii prevăzuți la art. 63 alin. (2), caz în care plățile

anticipate de impozit vor fi luate în calcul la stabilirea impozitului anual datorat, pentru situațiile în care intervin modificări ale clauzelor contractuale, cu excepția art. 82 alin. (7).

(2) Declarația de impunere se completează și pentru câștigul net anual impozabil/pierdere netă anuală, generat/generată de:

- a) tranzacții cu titluri de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare, în cazul societăților închise;
- b) operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, și orice alte operațiuni de acest gen.

(2¹) Declarația de impunere trimestrială se completează pentru câștigul net determinat/pierdere netă determinată la sfârșitul fiecărui trimestru, generat/generată de tranzacții cu titluri de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare, în cazul societăților închise.

(3) Nu se depun declarații de impunere pentru următoarele categorii de venituri:

- a) venituri nete determinate pe bază de norme de venit, cu excepția contribuabililor care au depus declarații de venit estimativ în luna decembrie și pentru care nu s-au stabilit plăți anticipate, conform legii;
- b) venituri din cedarea folosinței bunurilor prevăzute la art. 63 alin. (2), a căror impunere este finală;
- c) venituri sub formă de salarii și venituri asimilate salariilor, pentru care informațiile sunt cuprinse în fișele fiscale, care au regim de declarații de impozite și taxe sau declarații lunare, depuse de contribuabilii prevăzuți la art. 60;
- d) venituri din investiții, cu excepția celor prevăzute la alin. (2), precum și venituri din premii și din jocuri de noroc, a căror impunere este finală;
- e) venituri din pensii;
- f) venituri din activități agricole, a căror impunere este finală potrivit prevederilor art. 74 alin. (4);
- g) venituri din transferul proprietăților imobiliare;
- h) venituri din alte surse.

Norme metodologice:

176. Declarațiile de impunere se depun de contribuabilii care realizează, individual sau dintr-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor și venituri din activități agricole pentru care venitul net se determină în sistem real.

Fac excepție de la depunerea declarației de impunere contribuabilii prevăzuți la art. 63 alin. (2) din Codul fiscal și cei care obțin venituri potrivit prevederilor art. 52 alin. (1) lit. a)—e) din Codul fiscal și care au optat pentru impunerea veniturilor potrivit prevederilor art. 78 și 79 din Codul fiscal, pentru care impozitul reținut este final.”

22. După punctul 181¹ se introduce un nou punct, punctul 181², cu următorul cuprins:

„181². Contribuabilii, pe baza declarației de impunere depuse în conformitate cu prevederile art. 83 din Codul fiscal, au obligația calculării impozitului datorat pe venitul net anual impozabil/câștigul net anual impozabil și a diferențelor de impozit anual datorate/de recuperat, rezultate prin regularizarea impozitului anual datorat cu plățile anticipate stabilite.”

23. După punctul 188 se introduce un nou punct, punctul 188¹, cu următorul cuprins:

„188¹. În cazul societății civile cu personalitate juridică constituite potrivit legii speciale și care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, se aplică regulile de determinare a venitului net din activități independente.

Persoanele fizice care obțin venituri dintr-o activitate desfășurată într-o formă de organizare cu personalitate juridică (SPRL) constituită potrivit legii speciale și care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, au obligația să asimileze acest venit distribuit venitului net anual din activități independente.”

24. Punctul 189 se abrogă.

25. Punctul 193 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități dependente

Art. 88. — Persoanele fizice nerezidente care desfășoară activități dependente în România sunt impozitate potrivit prevederilor cap. III din prezentul titlu.

Norme metodologice:

193. Veniturile obținute de persoanele fizice nerezidente din România din activități dependente se impozitează separat pe fiecare sursă/loc de realizare, impozitul lunar calculat fiind impozit final. După încheierea anului fiscal, organul fiscal va elibera documentul care atestă venitul realizat și impozitul plătit pentru anul fiscal respectiv, la cererea contribuabilului.

Profesorii și cercetătorii nerezidenți care desfășoară o activitate în România ce depășește perioada de scutire stabilită prin convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state se impun pentru veniturile realizate în intervalul de timp ce depășește perioada de scutire, potrivit titlului III din Codul fiscal.”

26. După punctul 193 se introduce un nou punct, punctul 193¹, cu următorul cuprins:

„193¹. Veniturile din activități dependente obținute ca urmare a desfășurării activității în România de persoane fizice rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri și plătite de angajatori rezidenți sau nerezidenți se impozitează în România din prima zi de desfășurare a activității. De asemenea, se impun din prima zi de desfășurare a activității dependente în România și veniturile obținute de persoanele fizice care nu fac dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.”

27. La punctul 194, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„194. a) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care își desfășoară activitatea în România se impun dacă persoana fizică este prezentă în România una sau mai multe perioade de timp ce depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin și numai dacă respectiva persoană fizică face dovada rezidenței în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

b) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care își desfășoară activitatea în România și sunt prezente în România o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin se impun în România dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

— salariul este plătit de un angajator care este rezident sau în numele acestuia;

— salariul este suportat de un sediu permanent pe care angajatorul nerezident îl are în România (veniturile salariale reprezintă cheltuiala deductibilă a unui sediu permanent în România).”

28. Punctele 196 și 197 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„196. Contribuabilii plătiți din străinătate de un angajator nerezident care își prelungește perioada de ședere în România,

precum și cei care, prin prezențe repetate în România, depășesc 183 de zile sau perioada menționată în convențiile de evitare a dublei impunerii sunt obligați să înștiințeze în scris organul fiscal competent despre depășirea acestui termen, caz în care datorează impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfășurării activității în România.

197. În situația în care persoanele fizice care au desfășurat activitatea în România într-o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză ori în perioada și condițiile menționate în convențiile de evitare a dublei impunerii și au fost plătite din străinătate își prelungesc perioada de ședere în România peste 183 de zile sau peste perioada menționată în convenție, impozitul pe veniturile din salarii pentru activitatea desfășurată în România este datorat începând cu prima zi de sosire în România. În acest caz, contribuabilul depune la organul fiscal competent declarații lunare de impunere, care vor cuprinde veniturile lunare realizate în perioada anterioară prelungirii șederii în România, în termen de 15 zile de la ultima zi a perioadei de 183 de zile expirate sau a perioadei menționate în convenție.

În situația în care beneficiarul venitului realizează salariul într-o sumă globală pe un interval de timp, după ce a expirat perioada de 183 de zile sau perioada menționată în convenție, sumele înscrise în declarații se pot stabili la nivelul unei medii lunare, respectiv suma globală a salariului declarat împărțită la numărul de luni din acea perioadă.”

29. Punctul 203 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Creditul fiscal extern

Art. 91 [...]

(2) Creditul fiscal extern se acordă dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impunerii încheiate între România și statul străin în care s-a plătit impozitul;

b) impozitul plătit în străinătate, pentru venitul obținut în străinătate, a fost efectiv plătit în mod direct de persoana fizică sau de reprezentantul său legal ori prin reținere la sursă de către plătitorul venitului. Plata impozitului în străinătate se dovedește printr-un document justificativ, eliberat de autoritatea competentă a statului străin respectiv;

c) venitul pentru care se acordă credit fiscal face parte din una dintre categoriile de venituri prevăzute la art. 41.

[...]

Norme metodologice:

203. Persoanele fizice rezidente române cu domiciliul în România și persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal sunt supuse impozitării în România pentru veniturile din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate.

În situația în care, pentru veniturile din străinătate de natura celor prevăzute la art. 41 lit. a), c) și f) din Codul fiscal, statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii și-a exercitat dreptul de impunere, aceste persoane au dreptul să deducă, pentru fiecare sursă de venit, din impozitul pe venit datorat în România impozitul pe venit plătit în străinătate, în condițiile prevăzute de Codul fiscal.

Veniturile din străinătate realizate de contribuabilii prevăzuți la art. 40 alin. (1) lit. a) și de cei prevăzuți la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal, precum și impozitul aferent, a cărui plată în străinătate este atestată cu document justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, exprimate în unitățile monetare proprii fiecărui stat, se vor transforma în lei la cursul de schimb mediu anual comunicat de Banca Națională a României din anul de realizare a venitului respectiv.”

30. Punctele 205—209 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„205. Pentru veniturile realizate în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii și care nu au fost globalizate în vederea impozitării, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit plătit în străinătate, dar nu mai mult decât cel datorat pentru un venit similar în România, potrivit Codului fiscal.

206. Dacă suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mare decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, suma recunoscută care se deduce este la nivelul impozitului plătit în străinătate. În situația în care suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mică decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, suma recunoscută reprezentând creditul fiscal extern acordat este la nivelul sumei calculate conform pct. 204.

207. Calcularea creditului fiscal extern se face de contribuabil separat pe fiecare sursă de venit. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impunerii, creditul extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii de mai sus, pentru fiecare sursă de venit și pe fiecare țară.

208. În cazul veniturilor prevăzute la art. 41 lit. d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal extern se acordă pentru fiecare venit similar din România. Creditul fiscal extern pentru veniturile din statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, a căror impunere în România este finală, se va acorda astfel:

a) în situația în care în străinătate cota de impozit este mai mare decât cea prevăzută în titlul III din Codul fiscal pentru un venit similar, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit calculat, aplicându-se cota prevăzută în acest titlu;

b) în situația în care cota de impozit este mai mică în străinătate decât cota de impozit pentru un venit similar din România, creditul fiscal extern este calculat la nivelul impozitului plătit în străinătate, iar impozitul anual rămas de achitat în România se calculează ca diferență între impozitul pe venit calculat aplicându-se cota de impozit prevăzută la titlul III din Codul fiscal și impozitul pe venit plătit în străinătate pentru venitul realizat în străinătate.

Pentru veniturile prevăzute la art. 41 lit. d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal se acordă potrivit prevederilor pct. 205.

209. Contribuabilii prevăzuți la art. 40 alin. (1) lit. a) și cei prevăzuți la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal, care desfășoară activitate salarială în străinătate și sunt plătiți pentru activitatea salarială desfășurată în străinătate de către angajatorul român, se impun în România pentru veniturile realizate din activitatea salarială desfășurată în străinătate.

În cazul în care același venit din salarii este supus impunerii atât în România, cât și în străinătate, statului străin revenindu-i dreptul de impunere potrivit convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu respectivul stat, organul fiscal competent din România va proceda la regularizarea impozitului datorat de rezidentul român, pe baza cererii depuse. În vederea regularizării impozitului, contribuabilii care au fost impuși pentru aceleași venituri obținute din salarii atât în România, cât și în alt stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impunerii vor depune la registratura organului fiscal competent sau prin poștă, împreună cu cererea de restituire, următoarele documente justificative:

a) fișa fiscală întocmită de angajatorul rezident în România sau de către un sediu permanent în România care efectuează plăți de natură salarială;

b) certificatul de atestare a impozitului plătit în străinătate de contribuabil, eliberat de autoritatea competentă a statului străin, sau orice alt document justificativ privind venitul realizat și

impozitul plătit în celălalt stat, eliberat de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul;

c) contractul de detașare;

d) orice alte documente ce pot sta la baza determinării sumei impozitului plătit în străinătate pentru veniturile plătite de angajatorul rezident în România sau de către un sediu permanent în România.

Procedura de regularizare a impozitului datorat de rezidentul român se va stabili prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Veniturile din activități dependente desfășurate în străinătate și plătite de un angajator nerezident nu sunt impozabile în România potrivit prevederilor Codului fiscal și nu fac obiectul creditului fiscal extern.”

31. După punctul 209 se introduce un nou punct, punctul 209¹, cu următorul cuprins:

„209¹. Când o persoană fizică rezidentă în România obține venituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitului pe venit în statul străin, pentru evitarea dublei impuneri se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.”

32. Punctul 210 se modifică și va avea următorul cuprins:

„210. La sfârșitul anului fiscal vizat, contribuabilul anexează la declarația de impunere documentele justificative privind venitul realizat și impozitul plătit, eliberate de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul și cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri. Aceste documente sunt utilizate pentru aplicarea metodelor de evitare a dublei impuneri prevăzute în convențiile de evitare a dublei impuneri.”

33. După punctul 211 se introduc două noi puncte, punctele 212 și 213, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Dispoziții tranzitorii

Art. 94 [...]

(4) Prevederile art. 49 alin. (2¹), art. 50 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) se vor aplica corespunzător începând cu 1 iulie 2010.

Norme metodologice:

212. Pentru anul 2010, în situația în care venitul net din activități independente stabilit pe baza normei de venit este inferior salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată înmulțit cu 12, direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale au obligația recalculării normelor de venit, astfel:

a) pentru perioada 1 ianuarie 2010—30 iunie 2010, venitul net determinat pe baza normei de venit este egal cu norma de venit anuală stabilită în anul 2009 pentru anul 2010 împărțită la 2;

b) pentru perioada 1 iulie 2010—31 decembrie 2010, venitul net aferent perioadei reprezintă jumătate din norma anuală de venit, normă anuală determinată prin înmulțirea nivelului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată înmulțit cu 12, corectată potrivit prevederilor pct. 42².

În acest caz, organul fiscal competent are obligația recalculării plăților anticipate.

213. Pentru anul 2010, venitul net anual pentru veniturile din drepturile de proprietate intelectuală se determină astfel:

La stabilirea venitului net/pierderii aferent/aferente fiecărei perioade 1 ianuarie — 30 iunie, respectiv 1 iulie — 31 decembrie 2010, se va lua în calcul venitul brut, cota de cheltuielă forfetară și contribuțiile sociale obligatorii plătite, aferente fiecărei perioade.

Venitul net anual aferent anului 2010 se determină prin însumarea veniturilor nete stabilite pentru fiecare dintre cele două perioade.”

D. Titlul IV „Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor”, alcătuit din punctele 1—17, se abrogă.

E. Titlul V „Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România”

1. Punctul 9¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

(2) Impozitul datorat se calculează prin aplicarea următoarelor cote asupra veniturilor brute:

a) 10% pentru veniturile din dobânzi și redevențe, dacă beneficiarul efectiv al acestor venituri este o persoană juridică rezidentă într-un stat membru al Uniunii Europene sau în unul dintre statele Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, sau un sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau dintr-un stat al Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau al Asociației Europene a Liberului Schimb. Această cotă de impunere se aplică în perioada de tranziție de la data aderării României la Uniunea Europeană și până la data de 31 decembrie 2010, cu condiția ca beneficiarul efectiv al dobânzilor sau redevențelor să dețină minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare la persoana juridică română, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, care se încheie la data plății dobânzii sau redevențelor;

b) 10% pentru dividendele plătite de o întreprindere, care este persoană juridică română sau persoană juridică cu sediu social în România, înființată potrivit legislației europene, unei persoane juridice rezidente într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau în unul dintre statele Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, ori unui sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau dintr-un stat al Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene ori al Asociației Europene a Liberului Schimb;

c) 25% pentru veniturile obținute din jocuri de noroc, prevăzute la art. 115 alin. (1) lit. p);

d) 16% în cazul oricăror altor venituri impozabile obținute din România, așa cum sunt enumerate la art. 115.

(3) Prin derogare de la alin. (2), impozitul ce trebuie reținut se calculează după cum urmează:

a) pentru veniturile ce reprezintă remunerații primite de nerezidenți care au calitatea de administrator, fondator sau membru al consiliului de administrație al unei persoane juridice române, potrivit art. 57;

b) pentru veniturile din pensii primite de la bugetul asigurărilor sociale sau de la bugetul de stat, potrivit art. 70.

(4) Impozitul se calculează, respectiv se reține în momentul plății venitului și se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a plătit venitul. Impozitul se calculează, se reține și se plătește, în lei, la bugetul de stat, la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, valabil în ziua reținerii impozitului pentru nerezidenți. În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se declară și se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor.

Norme metodologice:

91. Veniturile sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi curente, la depozitele la termen, certificate de depozit și alte instrumente de economisire la bănci și la alte instituții de credit autorizate și situate în România, realizate începând cu data de 1 iulie 2010, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora, indiferent de data constituirii raportului juridic.

Veniturile sub formă de dobânzi realizate până la data de 30 iunie 2010 inclusiv sunt venituri neimpozabile.

Baza de calcul asupra căreia se aplică cota de impozit de 16% este constituită din veniturile calculate începând cu data de 1 iulie 2010 până la data scadenței depozitului și înregistrate în contul curent sau în contul de depozit al titularului. Aceleași prevederi se aplică și în cazul dobânzilor aferente depozitelor la vedere, conturilor curente, certificatelor de depozit și altor instrumente de economisire.

Cota de 16% se aplică și altor venituri de natura dobânzilor, cum ar fi: dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum și dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit normelor Băncii Naționale a României, dobânda la instrumente/titluri de creanță emise de societățile comerciale române, constituite potrivit Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare."

2. La punctul 96, literele a)—d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„96. a) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul câștigurilor din transferul valorilor mobiliare în cazul societăților închise și din transferul părților sociale, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) prezentat de nerezident se depune la reprezentantul lui fiscal/împuțernicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va depune și la societatea ale cărei valori mobiliare/părți sociale sunt transferate.

În cazul persoanelor fizice nerezidente care obțin câștiguri din transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. (13) alin. (1) se depune la reprezentantul fiscal/împuțernicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va anexa la declarația de impunere.

Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul câștigurilor din transferul titlurilor de participare obținute de o persoană juridică nerezidentă, atunci când acest câștig este generat de transferul titlurilor de participare, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) prezentat de nerezident se depune la reprezentantul lui fiscal/împuțernicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va depune și la societatea ale cărei titluri de participare sunt transferate.

b) În cazul în care dobânditorul valorilor mobiliare ale unei societăți închise sau al părților sociale este o persoană juridică nerezidentă/persoană fizică nerezidentă, iar beneficiarul câștigurilor din transferul acestor valori mobiliare, respectiv al părților sociale este o persoană fizică rezidentă, obligația calculării, reținerii și virării impozitului pe câștigul determinat din transferul acestor valori mobiliare sau părți sociale revine dobânditorului, respectiv persoanei juridice nerezidente/persoanei fizice nerezidente, direct sau prin reprezentat fiscal/împuțernicit, desemnat conform legii pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative.

c) În cazul tranzacțiilor cu titluri de valoare, respectiv titluri de participare efectuate între nerezidenți, sunt aplicabile prevederile menționate în titlurile II și III din Codul fiscal în ceea ce privește obligațiile de calcul, reținere și virare a impozitului în condițiile neprezentării certificatului de rezidență fiscală sau atunci când România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri cu statul de rezidență al beneficiarului câștigurilor din transferul titlurilor de valoare, respectiv al titlurilor de participare ori în cazul în care, prin convenție, România are dreptul de impunere asupra câștigului.

d) În cazul în care transferul oricăror titluri de valoare, deținute de o persoană fizică nerezidentă, se realizează printr-un intermediar, obligația de calcul și virare a impozitului pe câștigul din transferul unor astfel de titluri, precum și celelalte obligații declarative revin beneficiarului nerezident al câștigului sau reprezentantului fiscal/împuțernicitului desemnat de beneficiar pentru cazurile prevăzute astfel în titlul III din Codul fiscal. În acest caz, intermediarul va îndeplini obligațiile ce îi revin potrivit art. 66 alin. (6) din Codul fiscal, iar beneficiarul nerezident al câștigului sau reprezentantul fiscal/împuțernicitul desemnat va depune declarația de impunere, va calcula și va vira impozitul pe câștigul din transferul unor astfel de titluri și va anexa la declarația de impunere certificatul de rezidență fiscală.

În situațiile prevăzute în mod expres în titlul III din Codul fiscal, când intermediarul are obligația de a calcula, de a reține și de a vira impozitul pe câștigul din transferul oricăror titluri de valoare, acesta are obligația de a păstra certificatul de rezidență fiscală al beneficiarului venitului, precum și de a îndeplini celelalte obligații declarative.

În situația în care beneficiarul câștigului din transferul oricăror titluri de valoare este o persoană fizică nerezidentă, iar transferul acestor titluri nu se face printr-un intermediar, obligația de calcul, reținere și virare a impozitului, precum și celelalte obligații declarative și de păstrare a certificatului de rezidență fiscală al beneficiarului câștigului revin, după caz, reprezentantului fiscal/împuțernicitului desemnat de beneficiar."

3. Punctele 97, 98, 912, 914 și 11 se abrogă.**F. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”****1. La punctul 3, după alineatul (7) se introduce un alineat nou, alineatul (7¹), cu următorul cuprins:**

„(7¹) În sensul art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoana care desfășoară o activitate dependentă potrivit art. 7 din Codul fiscal.”

G. Titlul IX „Impozite și taxe locale”**1. Punctul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Majorarea impozitului datorat de persoanele fizice ce dețin mai multe clădiri

Art. 252. — (1) Persoanele fizice care au în proprietate două sau mai multe clădiri datorează un impozit pe clădiri, majorat după cum urmează:

a) cu 65% pentru prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;

b) cu 150% pentru a doua clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;

c) cu 300% pentru a treia clădire și următoarele în afara celei de la adresa de domiciliu.

(2) Nu intră sub incidența alin. (1) persoanele fizice care dețin în proprietate clădiri dobândite prin succesiune legală.

(3) În cazul deținerii a două sau mai multe clădiri în afara celei de la adresa de domiciliu, impozitul majorat se determină în funcție de ordinea în care proprietățile au fost dobândite, așa cum rezultă din documentele ce atestă calitatea de proprietar.

(4) Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) au obligația să depună o declarație specială la compartimentele de

specialitate ale autorităților administrației publice locale în raza cărora își au domiciliul, precum și la cele în raza cărora sunt situate celelalte clădiri ale acestora. Modelul declarației speciale va fi cel prevăzut prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Norme metodologice:

„35. Impozitul pe clădiri datorat de persoanele fizice care au în proprietate mai multe clădiri, în afara celei/celor situate la adresa de domiciliu, se majorează conform prevederilor art. 252 alin. (1)—(3) din Codul fiscal.”

2. Punctele 36 și 37 se abrogă.

3. Punctul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„38. (1) O persoană fizică ce are în proprietate două clădiri datorează impozit pe clădiri după cum urmează:

- pentru clădirea/clădirile de la adresa de domiciliu, impozitul pe clădiri se determină potrivit art. 251 din Codul fiscal;
- pentru cea de-a doua clădire, care este prima în afara celei/celor de la adresa de domiciliu, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se calculează prin înmulțirea impozitului pe clădiri, determinat potrivit art. 251 din Codul fiscal, cu 65% sau, pentru ușurarea calculului, prin înmulțirea cu 1,65.

(2) Exemplu de calcul pentru impozitul pe clădiri aferent anului 2011, în cazul unui apartament, care reprezintă prima clădire în afara celei/celor de la adresa de domiciliu, proprietatea unei persoane fizice, corespunzător alin. (1) lit. b):

A. Date despre apartament:

- rangul localității unde este situat apartamentul: 0;
- teritoriul unde se află: în intravilan;
- zona în cadrul localității, potrivit încadrării prevăzute la lit. b): A;
- suprafața utilă a apartamentului: 107,44 m²;
- tipul clădirii: cu pereți din cărămidă arsă și dotată cu toate cele 4 instalații prevăzute la pct. 29 alin. (1) lit. a);
- amplasat într-un bloc cu mai mult de 3 niveluri și 8 apartamente;
- data finalizării: 31 decembrie 1950;
- prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;
- Consiliul General al Municipiului București a hotărât, în anul 2010 pentru anul 2011, majorarea impozitului pe clădiri cu 20%.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe clădiri, astfel cum rezultă din economia textului art. 251, 252 și 287 din Codul fiscal:

1. Aplicarea prevederilor art. 251 se face după cum urmează:

1.1. Se determină suprafața construită desfășurată a apartamentului prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,20, respectiv: 107,44 m² x 1,20 = 128,928 m², deoarece dimensiunile exterioare ale apartamentului nu pot fi efectiv măsurate pe conturul exterior, acesta având pereți comuni cu apartamentele învecinate, potrivit prevederilor art. 251 alin. (9) din Codul fiscal, coroborate cu cele ale pct. 31 din prezentele norme metodologice.

1.2. Se determină valoarea impozabilă a acestui apartament:

1.2.1. Suprafața construită desfășurată prevăzută la pct. 1 se înmulțește cu valoarea corespunzătoare clădirii cu pereți din cărămidă arsă, dotată cu toate cele 4 instalații, respectiv cea din tabloul prevăzut la pct. 11 alin. (3) — nivelurile stabilite în anul 2010 pentru anul 2011, astfel: 128,928 m² x 806 lei/m² = 103.915,968 lei.

1.2.2. Se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 251 alin. (5) din Codul fiscal, corespunzător zonei A și rangului 0, respectiv 2,60; deoarece apartamentul este amplasat într-un bloc cu mai mult de 3 niveluri și 8 apartamente, potrivit prevederilor art. 251 alin. (6) din Codul fiscal, acest coeficient de corecție se reduce cu 0,10, determinând astfel coeficientul de corecție specific acestui apartament: 2,60 – 0,10 = 2,50.

1.2.3. Potrivit prevederilor art. 251 alin. (5) din Codul fiscal, valoarea impozabilă determinată la subpct. 2.1 se ajustează cu

coeficientul de corecție determinat la subpct. 1.2.2, respectiv: 103.915,968 lei x 2,50 = 259.789,92 lei.

1.2.4. Apartamentul fiind finalizat înainte de 1 ianuarie 1951, potrivit prevederilor art. 251 alin. (7) din Codul fiscal, valoarea impozabilă determinată la subpct. 1.2.3 se reduce cu 20% sau, pentru ușurarea calculului, valoarea impozabilă se înmulțește cu 0,80, respectiv: 259.789,92 lei x 0,80 = 207.831,936 lei.

2. Aplicarea prevederilor art. 287 din Codul fiscal se face după cum urmează:

2.1. Potrivit art. 251 alin. (1) din Codul fiscal, asupra valorii impozabile a apartamentului, determinată la subpct. 1.2.4, se aplică cota de impozitare prevăzută la art. 251 alin. (2) din Codul fiscal de 0,1% sau, pentru ușurarea calculului, valoarea impozabilă se înmulțește cu 0,001, respectiv: 207.831,936 lei x 0,001 = 207,832 lei; potrivit prevederilor pct. 15 alin. (2) și alin. (3) lit. c), fracțiunea de 0,832 lei se rotunjește prin adaos la numărul întreg, iar impozitul astfel calculat este de 208 lei.

2.2. Deoarece, în anul 2010 pentru anul 2011, Consiliul General al Municipiului București a hotărât majorarea impozitului pe clădiri cu 20%, impozitul determinat la subpct. 2.1 se majorează cu acest procent, conform următoarei formule de calcul:

$$I_{2011} = I_{\text{calc. Subp.2.1}} + p\% \times I_{\text{calc. Subp.2.1}},$$

unde:

I_{2011} — impozitul calculat potrivit art. 251 din Codul fiscal, majorat cu procentul stabilit de către Consiliul General al Municipiului București potrivit art. 287 din Codul fiscal pentru anul 2011;

$I_{\text{calc. Subp.2.1}}$ — impozitul calculat conform subpct. 2.1;

$p\%$ — procentul de majorare a impozitului pentru anul următor, ce poate lua valori între 0% și 20%, stabilit de către Consiliul General al Municipiului București pentru anul următor, respectiv pentru anul 2011 de 20%.

Pentru ușurarea calculului, impozitul pe clădiri se înmulțește cu 1,20, respectiv: 208 lei x 1,20 = 249,6 lei; potrivit prevederilor pct. 15 alin. (1), fracțiunea de 0,6 lei depășind 50 de bani se rotunjește la 1 leu, impozitul pe clădiri astfel determinat se rotunjește prin adaos la numărul întreg, la 250 lei.

3. Aplicarea prevederilor art. 252 din Codul fiscal se face după cum urmează:

Potrivit prevederilor art. 252 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, deoarece apartamentul este prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu, impozitul pe clădiri determinat la subpct. 2.2 se majorează cu 65% sau, pentru ușurarea calculului, impozitul pe clădiri se înmulțește cu 1,65, respectiv: 250 lei x 1,65 = 412,5 lei; potrivit prevederilor pct. 15 alin. (2) și alin. (3) lit. c), fracțiunea de 0,5 lei se rotunjește prin adaos la numărul întreg, iar impozitul astfel calculat, datorat pentru anul 2011, este de 413 lei.”

4. Punctul 39 se modifică și va avea următorul cuprins:

„39. O persoană fizică ce deține în proprietate 3 clădiri datorează impozit pe clădiri după cum urmează:

- pentru clădirea/clădirile de la adresa de domiciliu, impozitul pe clădiri se determină potrivit art. 251 din Codul fiscal;

- pentru cea de-a doua clădire, care este prima în afara celei de la adresa de domiciliu, presupunând că are aceleași caracteristici tehnice ca și cea prevăzută la pct. 38 alin. (2) lit. A, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se determină potrivit pct. 38 alin. (2);

- pentru cea de-a treia clădire, care este a doua în afara celei de la adresa de domiciliu, presupunând că are aceleași caracteristici tehnice ca și cea prevăzută la pct. 38 alin. (2) lit. A, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se determină prin aplicarea etapelor reglementate

la pct. 38 alin. (2) lit. B subpct. 1 și 2, după care se aplică următorul algoritm de calcul:

$$250 + (150\% \times 250) = 625 \text{ lei,}$$

unde:

250 — impozitul rezultat în urma calculului prevăzut la pct. 38 alin. (2) lit. B subpct. 2.1;

150% — procentul cu care se majorează impozitul pe clădiri conform prevederilor art. 252 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

Pentru ușurarea calculului, impozitul majorat se poate determina și după următorul calcul: $250 \times 2,5 = 625 \text{ lei.}$ "

5. **Punctul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„40. O persoană fizică ce deține în proprietate 4 sau mai multe clădiri datorează impozit pe clădiri după cum urmează:

a) pentru clădirea/clădirile de la adresa de domiciliu, impozitul pe clădiri se determină potrivit art. 251 din Codul fiscal;

b) pentru cea de-a doua clădire, care este prima în afara celei de la adresa de domiciliu, presupunând că are aceleași caracteristici tehnice ca și cea prevăzută la pct. 38 alin. (2) lit. A, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se calculează potrivit pct. 38 alin. (2);

c) pentru cea de-a treia clădire, care este a doua în afara celei de la adresa de domiciliu, presupunând că are aceleași caracteristici tehnice ca și cea prevăzută la pct. 38 alin. (2) lit. A, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se calculează potrivit pct. 39 lit. c);

d) începând cu cea de-a patra clădire, care este a treia în afara celei de la adresa de domiciliu, presupunând că are aceleași caracteristici tehnice ca și cea prevăzută la pct. 38 alin. (2) lit. A, impozitul pe clădiri majorat potrivit art. 252 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se calculează după următorul calcul:

$$250 + (300\% \times 250) = 1.000 \text{ lei,}$$

unde:

250 — impozitul rezultat în urma calculului prevăzut la pct. 38 alin. (2) lit. B subpct. 2.2;

300% — procentul cu care se majorează impozitul pe clădiri, conform prevederilor art. 252 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal.

Pentru ușurarea calculului, impozitul majorat se poate determina și după următorul algoritm de calcul: $250 \times 4,0 = 1.000 \text{ lei.}$ "

6. **Punctul 41 se abrogă.**

7. **Punctul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„42. (1) În cazul clădirilor aflate în proprietate comună, coproprietarii având determinate cotele-părți din clădire, impozitul calculat potrivit prevederilor art. 251 din Codul fiscal se împarte proporțional cotelor-părți respective, iar asupra părții din impozit rezultate se aplică majorarea prevăzută la art. 252 alin. (1) din Codul fiscal în funcție de ordinea în care aceste cote-părți au fost dobândite, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, rezultând astfel impozitul pe clădiri datorat de fiecare contribuabil.

(2) În cazul clădirilor aflate în proprietate comună, coproprietarii neavând stabilite cotele-părți din clădire, impozitul calculat potrivit prevederilor art. 251 din Codul fiscal se împarte la numărul de coproprietari, iar asupra părții din impozit rezultate în urma împărțirii se aplică, după caz, majorarea prevăzută la art. 252 alin. (1) din Codul fiscal în funcție de ordinea în care aceste cote-părți au fost dobândite, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, rezultând astfel impozitul pe clădiri datorat de fiecare contribuabil."

8. **Punctul 43 se abrogă.**

9. **Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„45. Majorarea impozitului pe clădiri, potrivit art. 287 din Codul fiscal, se calculează și în cazul persoanelor fizice străine care dețin pe teritoriul României mai multe clădiri, ordinea acestora fiind determinată de succesiunea în timp a dobândirii lor, cu obligativitatea depunerii declarației speciale."

10. **Punctul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„46. (1) Pentru stabilirea impozitului pe clădiri majorat potrivit prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, ordinea în care proprietățile au fost dobândite se determină în funcție de anul dobândirii clădirii, indiferent sub ce formă, rezultat din documentele care atestă calitatea de proprietar.

(2) În cazul înstrăinării uneia dintre clădirile care intră sub incidența prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul impozitului majorat, ordinea în care proprietățile au fost dobândite se stabilește potrivit noii situații juridice.

(3) Impozitul pe clădiri datorat de persoanele fizice care dețin în proprietate mai multe clădiri, dobândite prin succesiune legală, nu se majorează. Clădirile dobândite prin succesiune legală se iau în calcul la determinarea ordinii de dobândire, necesară stabilirii majorării impozitului pe clădiri, potrivit prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal.

(4) În cazul în care în același bloc o persoană fizică deține în proprietate mai multe apartamente, pentru calculul impozitului pe clădiri majorat potrivit prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, fiecare apartament este asimilat unei clădiri."

11. **Punctul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„47. În cazul în care în același an se dobândesc mai multe clădiri, ordinea este determinată de data dobândirii."

12. **Punctul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„48. În cazul în care la aceeași dată se dobândesc mai multe clădiri, ordinea este cea pe care o declară contribuabilul respectiv."

13. **Punctul 49 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„49. În cazul persoanei fizice care deține în proprietate mai multe clădiri, iar domiciliul său nu corespunde cu adresa niciuneia dintre aceste clădiri, prima clădire dobândită în ordinea stabilită potrivit prevederilor pct. 40 este asimilată clădirii de la adresa de domiciliu."

14. **La punctul 50, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„50. (1) Declarația specială pentru stabilirea impozitului pe clădiri majorat, în cazul persoanelor fizice care au în proprietate mai multe clădiri, în afara celor aflate la adresa de domiciliu, corespunde modelului aprobat.

(2) Declarația specială se depune la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale din unitățile administrativ-teritoriale unde sunt situate clădirile."

15. **După punctul 50 se introduce un nou punct, punctul 50¹, cu următorul cuprins:**

„50¹. (1) Declarația specială pentru stabilirea impozitului pe clădiri majorat potrivit art. 252 din Codul fiscal și datorat de persoanele fizice, pentru perioade anterioare datei de 30 iunie 2010, este cea prevăzută în anexa nr. 1 «Model 2009 ITL 026» la Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, și al ministrului finanțelor publice nr. 75/767/2009 privind aprobarea unor formulare tipizate pentru activitatea de colectare a impozitelor și taxelor locale, desfășurată de către organele fiscale locale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 și 364 bis din 29 mai 2009.

(2) Declarația specială pentru stabilirea impozitului pe clădiri majorat potrivit art. 252 din Codul fiscal și datorat de persoanele fizice, ulterior datei de 1 iulie 2010, este «Model ITL 2010-104», prevăzută în anexa nr. 2 la prezentul titlu."

16. **Punctul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„51. Clădirile distincte situate la aceeași adresă, proprietatea aceleiași persoane fizice, nu intră sub incidența prevederilor art. 252 din Codul fiscal."

17. **După punctul 51 se introduce un nou punct, punctul 51¹, cu următorul cuprins:**

„51¹. (1) Pentru aplicarea prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale au obligația:

a) să identifice contribuabilii care au în proprietate clădiri în unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială aflată în raza de

competență a acestora și care au adresa de domiciliu în alte unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale;

b) să întocmească și să comunice situațiile cu cazurile constatate conform lit. a) celorlalte compartimente de specialitate ale autorităților administrației publice locale.

(2) Compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale competente prevăzute la alin. (1) au obligația de a transmite lunar, până la data de 10 a lunii în curs pentru luna anterioară, situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale competente.”

18. După punctul 72 se introduce un nou punct, punctul 72¹, cu următorul cuprins:

„72¹. Pentru anul 2010, în vederea stabilirii diferenței de impozit pe clădiri conform prevederilor art. 252 din Codul fiscal, se aplică următoarele prevederi:

a) se calculează impozitul pe clădiri pentru întregul an 2010, majorat conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în conformitate cu pct. 38—51 din prezentul titlu, cu excepția contribuabililor care au transmis deja dreptul de proprietate asupra imobilului până la data de 30 iunie 2010;

b) se calculează diferențele de impozit, proporțional cu perioada 1 iulie 2010—31 decembrie 2010, conform următoarelor situații:

1. În cazul în care contribuabilul a achitat integral impozitul datorat, calculat conform prevederilor anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, până la data de 31 martie 2010, pentru care a beneficiat de bonificația legal acordată, se procedează după cum urmează:

1.1. Se calculează diferența de impozit potrivit următoarei formule de calcul:

$$I_d = \frac{I_c - (I_{\text{achitat}} + B)}{12} \times 6,$$

unde:

I_d — diferența de impozit datorat pentru perioada 1 iulie 2010—31 decembrie 2010;

I_c — impozitul calculat conform prevederilor lit. a);

I_{achitat} — impozitul datorat pe anul 2010 conform prevederilor legale, anterior datei de 1 iulie 2010, diminuat cu bonificația acordată ca urmare a achitării integrale până la 31 martie 2010;

B — bonificația acordată ca urmare a achitării integrale a impozitului pe clădiri calculat conform prevederilor legale, anterior datei de 1 iulie 2010;

12 — numărul de luni ale unui an calendaristic;

6 — numărul de luni rămase până la sfârșitul anului, pentru care se stabilește diferența de impozit.

1.2. În cazul în care diferența de impozit calculată conform prevederilor pct. 1.1 este achitată integral până la data de 30 septembrie 2010, contribuabilul beneficiază de diminuarea diferenței de impozit datorat cu bonificația stabilită de autoritățile deliberative.

1.3. În cazul în care contribuabilul nu achită diferența de impozit calculată conform prevederilor pct. 1.1 până la data de 31 decembrie 2010, începând cu ziua următoare, contribuabilul dătează accesorii până la data plății.

2. În cazul în care contribuabilul a achitat impozitul datorat pentru semestrul I, calculat conform prevederilor anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, până la data de 31 martie 2010, se procedează după cum urmează:

2.1. Se calculează diferența de impozit potrivit următoarei formule de calcul:

$$I_d = \frac{I_c - (I_{\text{achitatS1}} + I_{\text{datoratS2}})}{12} \times 6,$$

unde:

I_d — diferența de impozit datorat pentru perioada 1 iulie 2010—31 decembrie 2010;

I_c — impozitul calculat conform prevederilor lit. a);

$I_{\text{achitatS1}}$ — impozitul datorat și achitat pentru semestrul I al anului 2010, calculat conform prevederilor legale anterioare datei de 1 iulie 2010;

$I_{\text{datoratS2}}$ — impozitul datorat și neachitat pentru semestrul II al anului 2010, calculat conform prevederilor legale anterioare datei de 1 iulie 2010;

12 — numărul de luni ale unui an calendaristic;

6 — numărul de luni rămase până la sfârșitul anului, pentru care se stabilește diferența de impozit.

2.2. În cazul în care contribuabilul achită integral până la data de 30 septembrie 2010 atât impozitul datorat pentru semestrul II, calculat conform prevederilor legale anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, cât și diferența de impozit calculată conform prevederilor pct. 2.1, atunci pentru diferența de impozit contribuabilul beneficiază de diminuarea diferenței de impozit datorat cu bonificația stabilită de autoritățile deliberative.

2.3. În cazul în care contribuabilul nu achită integral sumele datorate cu titlu de impozit pe clădiri până la data de 30 septembrie 2010, atunci pentru diferența de impozit calculată conform pct. 2.1 contribuabilul nu beneficiază de bonificația stabilită de autoritățile deliberative.

3. În cazul în care contribuabilul nu a achitat impozitul datorat, calculat conform prevederilor anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, dar îl achită integral până la data de 30 septembrie 2010, până la aceeași dată achitând și diferența de impozit calculată și datorată conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, atunci se procedează după cum urmează:

3.1. Se calculează diferența de impozit potrivit următoarei formule de calcul:

$$I_d = \frac{I_c - I_{2010}}{12} \times 6,$$

unde:

I_d — diferența de impozit datorat pentru perioada 1 iulie 2010 — 31 decembrie 2010;

I_c — impozitul calculat conform prevederilor lit. a);

I_{2010} — impozitul calculat și datorat pentru anul 2010, calculat conform prevederilor legale anterioare datei de 1 iulie 2010;

12 — numărul de luni ale unui an calendaristic;

6 — numărul de luni rămase până la sfârșitul anului, pentru care se stabilește diferența de impozit

3.2. În cazul în care contribuabilul achită integral până la data de 30 septembrie 2010 atât impozitul datorat pentru anul 2010, calculat conform prevederilor legale anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, cât și diferența de impozit calculată conform prevederilor pct. 3.1, atunci pentru diferența de impozit contribuabilul beneficiază de diminuarea diferenței de impozit datorat cu bonificația stabilită de autoritățile deliberative.

3.3. În cazul în care contribuabilul nu achită integral sumele datorate cu titlu de impozit pe clădiri până la data de 30 septembrie 2010, atunci pentru diferența de impozit calculată conform pct. 3.1 contribuabilul nu beneficiază de bonificația stabilită de autoritățile deliberative.

4. În cazul în care contribuabilul nu a achitat impozitul datorat, calculat conform prevederilor anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, până la data de 30 septembrie 2010 și nici diferența de impozit calculată și datorată conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, atunci se procedează după cum urmează:

4.1. Se calculează diferența de impozit potrivit următoarei formule de calcul:

$$I_d = \frac{I_c - I_{2010}}{12} \times 6,$$

unde:

I_d — diferența de impozit datorat pentru perioada 1 iulie 2010—31 decembrie 2010;

I_c — impozitul calculat conform prevederilor lit. a);

I_{2010} — impozitul calculat și datorat pentru anul 2010, calculat conform prevederilor legale anterioare datei de 1 iulie 2010;

12 — numărul de luni ale unui an calendaristic;

6 — numărul de luni rămase până la sfârșitul anului, pentru care se stabilește diferența de impozit.

4.2. Suma dintre impozitul calculat și datorat pentru anul 2010, conform prevederilor legale anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, și diferența de impozit calculat conform pct. 4.1 reprezintă sarcina fiscală a contribuabilului pentru anul fiscal 2010, pentru care se datorează accesorii, conform prevederilor legale în vigoare, de la data celor 3 scadențe de plată, respectiv 31 martie, 30 septembrie și 31 decembrie 2010, proporțional cu impozitul datorat la scadență.”

19. După punctul 119 se introduce un nou punct, punctul 119¹, cu următorul cuprins:

„119¹. Orice persoană fizică sau persoană juridică ce a dobândit/înstrăinat dreptul de proprietate asupra unui mijloc de transport are obligația să depună declarația fiscală la compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale în a cărui rază de competență își are domiciliul fiscal, indiferent de durata deținerii mijlocului de transport respectiv, chiar și în cazul în care, în aceeași zi, imediat după dobândire, are loc înstrăinarea acestui obiect impozabil.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

20. După punctul 129 se introduce un nou punct, punctul 129¹, cu următorul cuprins:

„129¹. (1) Pentru anul 2010, în vederea stabilirii diferenței de impozit pe mijloacele de transport, conform prevederilor art. 263 alin. (2) din Codul fiscal, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 72¹, cu excepția lit. a), după cum urmează:

— se calculează impozitul pe mijloacele de transport pentru întregul an 2010, majorat conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010, pe baza prevederilor pct. 107—110, cu excepția celor care au transmis dreptul de proprietate asupra mijloacelor de transport până la data de 30 iunie 2010.

(2) Hotărârile consiliilor locale privind nivelul impozitului pe mijloacele de transport cu capacitate cilindrică de până la 2.000 cm³, adoptate pentru anul fiscal 2010, rămân aplicabile și după data de 1 iulie 2010.”

21. După anexa „Tabloul cuprinzând valorile impozabile, impozitele și taxele locale, alte taxe asimilate acestora, precum și amenzile aplicabile începând cu anul fiscal 2010” se introduce o nouă anexă, anexa nr. 2, având conținutul prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta hotărâre.

Art. II. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2010, prevăzute în anexa nr. 2 la prezenta hotărâre.

Art. III. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. IV. — Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Mihai Constantin Șeitan
p. Ministrul sănătății,
Raed Arafat
subsecretar de stat

Stema unității
administrativ-
teritoriale

Model I TL 2010 – 104

Codul de identificare fiscală:
Adresă/Cont IBAN/te/fax/e-mail

Nr. / ... / 20

ROMÂNIA
Comuna/Orașul/Municipiul/sectorul
Denumirea compartimentului de specialitate

DECLARAȚIA SPECIALĂ DE IMPUNERE

pentru stabilirea impozitului pe clădiri majorat, în cazul persoanelor fizice deținătoare a mai multor clădiri,
în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Subsemnatul(a), identificat prin C.I./B.I. /C.I.P./Pașaport seria nr., C.I.F.²⁾, domiciliat în
ROMÂNIA/....., județul, codul poștal, nr., bl., sc., et., ap., nr., municipiul/orașul/comuna, satul/sectorul, str.
dețin în proprietate următoarele clădiri, înscrise în ordinea numerică determinată în funcție de anul dobândirii :

Nr. crt.	Județul / Municipiul București Localitatea / Sectorul	Adresa unde este situată clădirea	Suprafața utilă (m ²)		Supr.constr. desfășurată (m ²)	Cotă parte din proprietate fracție / %
			Supr. constr. la sol (m ²)	Anul dobândirii		
0	1	2	3	4	5	
1.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				
2.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				
3.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				
4.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				
5.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				
6.		str., nr., bl., sc., etaj., ap.				

* Declar că la adresa de domiciliu sunt proprietar / NU sunt proprietar conform actelor anexate

* Prin semnarea prezentei am luat la cunoștință că declararea necorespunzătoare a adevărului se pedesește conform legii penale, cele declarate fiind corecte și complete.

* În cazul în care în același an se dobândesc mai multe clădiri, ordinea numerică este determinată de data dobândirii.

* În cazul în care la aceeași dată se dobândesc mai multe clădiri, ordinea numerică este cea pe care o declară contribuabilul respectiv.

* Pentru n clădiri se întocmesc $n+1$ exemplare, 1 exemplar rămâne contribuabilului, celelalte n exemplare se depun la compartimentele de specialitate ale administrației publice locale unde sunt situate toate clădirile, inclusiv cea de domiciliu.

* Pentru determinarea suprafeței construite desfășurate, în cazul clădirilor care nu pot fi efectiv măsurate pe conturul exterior, asupra suprafeței utile se aplică coeficientul de transformare 1,20.

Data

Semnătura

NORME METODOLOGICE

de aplicare a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale

Art. 1. — (1) Prin sintagma *venituri de natură profesională, altele decât cele salariale*, denumite în continuare *venituri de natură profesională*, prevăzută la art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale, denumită în continuare *ordonanță de urgență*, se înțelege veniturile realizate de o persoană fizică din orice alte activități decât activitățile definite ca dependente potrivit art. 7 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, activități desfășurate de această persoană în afara unei relații de angajare.

(2) Nu constituie venituri de natură profesională în interesul alin. (1) următoarele:

- a) veniturile din cedarea folosinței bunurilor;
- b) veniturile din investiții;
- c) veniturile din pensii;
- d) veniturile din activități agricole;
- e) veniturile din premii și din jocuri de noroc;
- f) veniturile din transferul proprietăților imobiliare;
- g) veniturile din alte surse, definite conform art. 78 alin. (1) lit. a)—d) și alin. (2) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și veniturile realizate primite de persoanele fizice din vânzarea bunurilor în regim de consignatie.

Art. 2. — Persoanelor asigurate în alte sisteme, neintegrate sistemului public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și persoanelor care au calitatea de pensionari ai sistemului public de pensii nu le sunt aplicabile prevederile art. III din ordonanța de urgență.

Art. 3. — (1) Persoanele care realizează exclusiv venituri de natură profesională cu caracter repetitiv — lunar, trimestrial sau semestrial — sau ocazional datorează contribuțiile individuale de asigurări sociale, de asigurări pentru șomaj și de asigurări sociale pentru sănătate, prevăzute la art. III alin. (2) din ordonanța de urgență, denumite în continuare *contribuții individuale*.

(2) Persoanele care, pe lângă veniturile de natură salarială, realizează și venituri de natură profesională cu caracter repetitiv — lunar, trimestrial sau semestrial — datorează contribuțiile individuale și pentru aceste venituri de natură profesională.

(3) Persoanele care, pe lângă veniturile de natură salarială, realizează și venituri de natură profesională în mod ocazional nu datorează contribuțiile individuale și pentru aceste venituri de natură profesională.

Art. 4. — Contribuțiile individuale se datorează și în situația în care veniturile de natură profesională sunt realizate de persoane pentru care la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice se prevede, potrivit legii, că asigurarea în sistemul asigurărilor pentru șomaj este facultativă.

Art. 5. — (1) Persoanele fizice care realizează venituri de natură profesională, pentru care se datorează contribuțiile individuale prevăzute la art. III alin. (2) din ordonanța de urgență, sunt considerate asigurate obligatoriu, prin efectul legii, în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, în sistemul asigurărilor pentru șomaj, precum și în sistemul de asigurări sociale de sănătate și beneficiază de prestațiile prevăzute de Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, de indemnizație de șomaj în condițiile Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, precum și de asigurare socială de

sănătate în condițiile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Cotele contribuțiilor individuale prevăzute la alin. (1) sunt cele prevăzute de lege pentru contribuția individuală de asigurări sociale, pentru contribuția individuală de asigurări pentru șomaj, precum și pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate.

Art. 6. — (1) Baza de calcul al contribuțiilor individuale, prevăzută la art. III alin. (3) din ordonanța de urgență, pentru asigurările sociale și pentru asigurările pentru șomaj o constituie:

a) venitul net lunar realizat, dar nu mai mult de echivalentul a 5 salarii medii brute pe economie, pentru veniturile de natură profesională cu caracter repetitiv — lunar, trimestrial sau semestrial — realizate în condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1) sau (2);

b) venitul net anual realizat, dar nu mai mult de echivalentul a 5 salarii medii brute pe economie, pentru veniturile de natură profesională realizate în mod ocazional, în condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1).

(2) Baza lunară de calcul al contribuției pentru asigurările sociale de sănătate prevăzută la art. III alin. (3) din ordonanța de urgență o constituie cuantumul net al veniturilor de natură profesională realizate lunar, determinat ca diferență între venitul brut și cheltuielile deductibile aferente realizării venitului, care este limitat la echivalentul a 5 salarii medii brute pe economie și nu poate fi mai mic decât un salariu de bază minim brut pe țară, dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția.

(3) Pentru veniturile de natură profesională, contribuția de asigurări sociale de sănătate se plătește de persoana care le realizează la termenele stabilite în Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Modalitatea de declarare și plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile de natură profesională este reglementată prin Legea nr. 95/2006 și prin Normele metodologice privind stabilirea documentelor justificative pentru dobândirea calității de asigurat, respectiv asigurat fără plata contribuției, precum și pentru aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor datorate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

(5) Salariul mediu brut pe economie prevăzut la alin. (1) și (2) este salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

Art. 7. — Persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) au obligația de a depune câte o declarație privind asigurarea în sistemul public de pensii, în sistemul asigurărilor pentru șomaj, respectiv de a încheia contracte de asigurare în sistemul de asigurări sociale de sănătate.

Art. 8. — (1) Declarațiile de asigurare prevăzute la art. 7 se depun, o singură dată, până la data de 25 a lunii pentru luna anterioară în care s-au realizat venituri de natură profesională, la casa teritorială de pensii și, după caz, la agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană sau a municipiului București din raza de domiciliu sau de reședință a persoanelor asigurate.

(2) Persoanele aflate în situațiile prevăzute la art. 3 alin. (1) și (2) au obligația de a actualiza declarațiile de asigurare în termen de 14 zile lucrătoare de la data modificării cuantumului

veniturilor de natură profesională, prin depunerea unei noi declarații, care să ateste cuantumul veniturilor de natură profesională realizate pe fiecare sursă de venit.

(3) În lunile în care nu realizează venituri de natură profesională, persoanele aflate în situațiile prevăzute la art. 3 alin. (1) și (2) au obligația de a notifica acest fapt casei teritoriale de pensii, precum și agenției pentru ocuparea forței de muncă județene sau a municipiului București din raza de domiciliu sau de reședință a acestora.

(4) Persoanele care realizează, în condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1), venituri de natură profesională în mod ocazional depun declarațiile de asigurare prevăzute la art. 7 ori de câte ori realizează venituri de natură profesională, până la data de 25 a lunii pentru luna anterioară în care au realizat aceste venituri.

(5) Declarațiile prevăzute la alin. (1), (2) și (4) constituie titluri de creanță și devin titluri executorii la data la care creanțele bugetare sunt scadente conform legii.

Art. 9. — (1) Termenele de declarare prevăzute la art. 8 alin. (1) și (4) constituie și termene de plată a contribuțiilor individuale.

(2) Persoanele care realizează, în condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1), venituri de natură profesională în mod ocazional datorează contribuțiile individuale până la data la care cuantumul veniturilor de natură profesională realizate în cursul anului calendaristic atinge plafonul de 5 salarii medii brute pe economie.

(3) Pentru neachitarea contribuțiilor individuale la termenele de scadență prevăzute la alin. (1) se datorează dobânzi și penalități de întârziere, în condițiile legii.

Art. 10. — Plata contribuțiilor individuale se efectuează în contul bugetului asigurărilor sociale de stat, în contul bugetului asigurărilor pentru șomaj, precum și în contul bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

Art. 11. — Perioadele pentru care s-au plătit contribuțiile individuale constituie stagiul de cotizare în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și în sistemul asigurărilor pentru șomaj.

Art. 12. — (1) Stagiul de cotizare realizat de persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale se stabilește prin aplicarea asupra perioadei de cotizare a raportului dintre cota de contribuție individuală de asigurări sociale și cota de contribuție de asigurări sociale aprobată pentru locurile de muncă în condiții normale.

(2) La stabilirea punctajului mediu anual se iau în considerare veniturile de natură profesională la care s-a achitat contribuția individuală de asigurări sociale.

Art. 13. — (1) Stagiul de cotizare realizat de persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) în sistemul asigurărilor pentru șomaj se stabilește prin aplicarea asupra perioadei de cotizare a raportului dintre cota de contribuție individuală de asigurări pentru șomaj și cota de contribuție datorată la bugetul asigurărilor pentru șomaj, potrivit legii, de către persoanele asigurate în baza contractului de asigurare pentru șomaj.

(2) Pentru persoanele prevăzute la alin. (1) care realizează venituri de natură profesională din mai multe activități de natura celor prevăzute la art. 1, stagiul de cotizare realizat de acestea în sistemul asigurărilor pentru șomaj se stabilește prin cumularea stagiilor realizate în baza declarațiilor de asigurare în sistemul asigurărilor pentru șomaj.

Art. 14. — (1) În situația în care nu mai realizează venituri de natură profesională, persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) au obligația de a notifica acest fapt casei teritoriale de pensii, precum și agenției pentru ocuparea forței de muncă județene sau a municipiului București din raza de domiciliu sau de reședință a acestora, în termen de 3 zile lucrătoare de la data intervenirii acesteia.

(2) Calitatea de asigurat deținută de persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) încetează cu data de întâi a lunii următoare celei în care s-a efectuat plata contribuțiilor individuale, cu excepția

calității de asigurat în sistemul de asigurări sociale de sănătate, pentru care persoanele beneficiază de pachetul minimal de servicii medicale în condițiile Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 15. — Constituie contravenție următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni:

a) necomunicarea datelor și informațiilor solicitate în scris de casele de pensii, precum și de agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene și a municipiului București, în vederea îndeplinirii atribuțiilor ce le revin potrivit prezentelor norme metodologice;

b) comunicarea de date și informații incomplete sau eronate;

c) nedepunerea la termen de către persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) a declarațiilor de asigurare;

d) nerespectarea de către persoanele prevăzute la art. 5 alin. (1) a obligației prevăzute la art. 14 alin. (1).

Art. 16. — Contravențiile prevăzute la art. 15 se sancționează după cum urmează:

a) cele prevăzute la lit. a) și b), cu amendă de la 300 lei la 600 lei;

b) cele prevăzute la lit. c) și d), cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei.

Art. 17. — Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor corespunzătoare se fac de către personalul împuternicit al Casei Naționale de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale și al caselor teritoriale de pensii, desemnat prin decizie a președintelui Casei Naționale de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, de către organele de control măsurii active ale Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă și ale structurilor sale teritoriale și de personalul Inspecției Muncii și al structurilor sale teritoriale, după caz.

Art. 18. — Amenzile contravenționale aplicate conform prezentelor norme metodologice constituie venituri la bugetul asigurărilor sociale de stat sau la bugetul asigurărilor pentru șomaj, după caz.

Art. 19. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate se fac în condițiile Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 20. — Dispozițiile prezentelor norme metodologice referitoare la stabilirea și sancționarea contravențiilor se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 21. — Dispozițiile prezentelor norme metodologice referitoare la obligațiile față de bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și față de bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate se completează cu prevederile Legii nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.

Art. 22. — Modelul declarațiilor de asigurare prevăzut la art. 7 se aprobă în termen de 7 zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme metodologice, prin ordin al președintelui Casei Naționale de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale și al președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă.

Art. 23. — În măsura în care aplicarea prevederilor art. III din ordonanța de urgență va impune precizări suplimentare cu privire la contribuția individuală de asigurări sociale, respectiv contribuția individuală de asigurări pentru șomaj, acestea vor fi emise prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.